

Vörösvári Újság

Werischwarer Zeitung

V. évf. 7. szám

1999. július

Ára: 100 Ft

Színes címoldal, színesedő tartalom

Újságunk ezentúl színes cím- és hátoldallal, 16 helyett 24 oldalon jelenik meg. A formai gazdagodást és színesedést reményeink szerint a tartalmi is követi, hiszen a mostani számtól kettő, az augusztusitól három rovatszerkesztő segíti a felelős szerkesztő munkáját.

Sajnos lapunk ára is emelkedik, méghozzá nem is kis mértékben. Reméljük azonban, olvasóink megértéssel veszik tudtul ezt a kellemetlen hírt is, és júliusi lapszámunk mind az 1100 példánya ugyanúgy fog elfogyni, mint ahogy az a korábbi hónapokra jellemző volt: hírmondó sem marad belőle.

Képeslapok Pilisvörösvárról

Újságunkban ezúttal is számtalan vörösvári képeslap másolatával találkozhat az olvasó. A cím- és hátoldalon a Hagyományörző Egyesület által nemrégiben készítettett színes képeslapok láthatók, a belső oldalakon pedig néhány régi fekete-fehér lap, amiket Kövér Zoltántól kaptunk kölcsön.

A Pilisvörösvári Napok keretében nyílik meg Gyarmati Richárd képeslap-kiállítása. Ő egymaga több száz vörösvári és pilisi-medencei képeslap boldog és büszke tulajdonosa. (A vele készített interjú a 13. oldalon olvasható.)

Pilisvörösvári Napok 1999. augusztus 14-21.

Programelőzetesünk a 2. oldalon olvasható

Pilisvörösvári Napok

PROGRAMELŐZETES

Augusztus 14., szombat

10⁰⁰ Varázskő Galéria
Michael Jaumann gröbenzelli faszobrász kiállításának megnyitója

15⁰⁰ Rendezvénysátor (a gimnázium udvarán)
A Pilisvörösvári Napok ünnepélyes megnyitása
A rendezvénysorozatot *Botzheim István* polgármester nyitja meg.

Közreműködnek: *Tácsik Zsuzsa* (cselló),
Sztankovics Béla (gitár),
Peller Anna (ének),
Német Nemzetiségi Fúvószenekar,
Német Nemzetiségi Táncegyüttes

16⁰⁰ **Kiállítások a Közösségi Házban**

- Mini Expo – iparosok vására
- Határon túli kortárs magyar művészek kiállítása
- Kertbarátok Egyesülete termékbemutatója
- Emlékképek Pilisvörösvárról – Gyarmati Richárd képeslapgyűjteménye
- Az „Idősek éve” jegyében: „Szeressük egymást gyerekek” – a NOE Pilisvörösvári Csoportjának kiállítása
- A Kerámia szakkör munkái

A vásár és a kiállítások augusztus 20-ig naponta 10 órától 18 óráig tekinthetők meg.

18⁰⁰ Római katolikus plébániatemplom

Búcsúvasárnapi előmise

Charles Gounod miséjét a Német Nemzetiségi Vegyes Kórus énekli

19⁰⁰ Római katolikus plébániatemplom

Templomi hangverseny

Közreműködnek: Harmat Artúr Kórus (Klotildliget),
Német Nemz. Vegyes Kórus, Tálás Ernő operaénekes,
Szabó Tamás (trombita), Spanberger Zsolt (trombita),
Vörös Árpád (orgona)

20⁰⁰ Rendezvénysátor

Nosztalgiaest a Vulkán együttessel

20⁰⁰ Halastó Kemping

Búcsúbál – Zene: Bolero

Augusztus 15., vasárnap

17⁰⁰ Futballpálya

Megyei I. osztályú bajnoki labdarúgó-mérkőzés

20⁰⁰ Rendezvénysátor

Búcsúbál – Zene: Schwäbische Jungs

Halastó Kemping

Búcsúbál – Zene: Ungarndeutsche Jungs

Augusztus 16., hétfő

9⁰⁰ Közösségi Ház

Kézműves tábor

10⁰⁰ Rendezvénysátor

Játzóház (bábkészítés, virágkötészet, gyöngyfűzés, aszfaltrajzverseny)

14⁰⁰ Templom Téri Általános Iskola

Asztalitenisz-bajnokság gyermekek részére

16⁰⁰ **Asztalitenisz-bajnokság felnőtteknek**

(Nevezés augusztus 10-ig a Közösségi Házban)

18⁰⁰ Rendezvénysátor

Nyugdíjasok búcsúbálja – Zene: Gute Freunde

Augusztus 17., kedd

9⁰⁰ Közösségi Ház

Kézműves tábor

9³⁰ **Kerékpártúra**

Úticél: Nagyszénás. Túravezető: Herczog Zoltán.

Találkozás 9¹⁵-kor a rendezvénysátornál

19⁰⁰ Rendezvénysátor

Ír népzene és táncház

Közreműködik a Greenfields együttes

Augusztus 18., szerda

9⁰⁰ Közösségi Ház

Kézműves tábor

14⁰⁰ Rendezvénysátor

Mini playback show (Tá-ti-ka)

(Jelentkezés augusztus 10-ig a Közösségi Házban)

16⁰⁰ Rendezvénysátor

Flashdance-bemutató

19⁰⁰ Rendezvénysátor

Nyáresti vidámságok

Közreműködik: Defekt duó, Straub Dezső, Harangozó Iván

Augusztus 19., csütörtök

9⁰⁰ Közösségi Ház

Kézműves tábor

20⁰⁰ Rendezvénysátor

Rockkoncert

Közreműködnek: Abszolút Hallás Blues Band (Pilisszentiván), Demonlord (Győr), Stainless Steel (Csolnok)

Augusztus 20., péntek

7⁰⁰ Halastó Kemping

Ifjúsági horgászverseny

9⁰⁰ Közösségi Ház

Kézműves tábor

11⁰⁰ Rendezvénysátor

A Monó Manó együttes gyermekmúsora

Mazsorettcsoportok és folklóregyüttesek felvonulása.

– Útvonal: Városháza – Fő út – Szabadság út

14³⁰ Rendezvénysátor

Mazsorették bemutatója

15⁰⁰ Rendezvénysátor

Ünnepi folklórműsor

Közreműködnek:

Német Nemzetiségi Fúvószenekar,

Német Nemzetiségi Táncegyüttes,

Német Nemzetiségi Vegyes Kórus,

Lányi Ágoston Hagyományörző Táncegyüttes,

Gradus Óvoda Tánccsoportja,

Rozmaring Táncegyüttes (Tatabánya),

Német Nemzetiségi Táncegyüttes (Piliscsaba),

Német Nemz. Táncegyüttes (Várgesztes)

20⁰⁰ Rendezvénysátor: **Bál** – Zene: Ungarndeutsche Jungs

Halastó Kemping: **Bál** – Zene: Bravi Buam

Augusztus 21., szombat

20⁰⁰ Rendezvénysátor

Záróbál – Zene: Bolero

Hírek, információk röviden

A 10-es út tervei

Jó hír az autósoknak: folyamatban van a 10-es út elkerülő szakaszának tervezése. Az engedélyezési terv elkészítésére a Főmterv Rt. kapott megbízást.

Lakossági kérés

Több mint ötven vörösvári lakos azzal a kéréssel fordult az önkormányzathoz, hogy a Kálvária utcát kössék össze a Lőcsei utcával. A két utca között egy elhagyott telken már évek óta volt gyalogosforgalom. A csatornaépítés idején ez az „utat” murvával is leszórták, így azon a gépjárműforgalom is megindult. A magánkézben lévő telket azonban később bekerítette a tulajdonosa.

A polgárok kéri az önkormányzatot, hogy az elkerített út helyett valamilyen módon (telekvásárlás, telekcseré) nyisson utat, hogy ne kelljen az itt lakóknak a Vár tér felé kerülniük.

Műanyaggyár Vörösváron?

Rájár a rúd a Happich cégre. A környékről már több helyről „eltanácsolták” őket, így legutoljára Zsámbékról is, ahol nem kaptak engedélyt új gyáruk felépítésére. A cég ellen rendre azt a vádat hozzák fel, hogy környezetszennyező tevékenységet folytat.

A cég érdeklődik a vörösvári iparterület iránt, Zsámbék helyett esetleg itt építenék fel új gyárukat. Május 31-én Botzheim István polgármestert is felkeresték ez ügy-

ben, aki nem zárkózik el a tárgyalásoktól, de ragaszkodik ahhoz, hogy a cég őszintén tárja fel tevékenységének minden körülményét.

Zsidótemető

Rendeződött a zsidótemető sorsa. A régóta pusztuló, elhanyagolt temető karbantartására a Mazsihisz már évek óta havi 5000 forintot utal át az önkormányzatnak, az elmúlt néhány évben azonban ezt az összeget nem használták fel.

Egészen a legutóbbi időig, amikor is az Önkormányzat szerződést kötött a Pilis Team Bt.-vel a karbantartási munkák elvégzésére.

A Mazsihisz még ebben az évben 200 000 forintot fog átutalni a temető kerítésének rendbehozatalára, és ezt követően újabb 200 000 forintot a sírok karbantartására.

Eladó a római kori sírkő

Mindmáig legértékesebb régészeti kincsünk, Arelus Respectus római legionárius sírköve valamikor a múlt században került elő a földből a mostani Szabadságliget területén. 1932-ig méltó helyen, a plébániatemplom falában volt elhelyezve. A templom átalakításakor azonban eltávolították onnan. Mára tisztázatlan körülmények között került később Balatonszemesre, ahol egy üdülőépület falába építették be. Ezt az épületet nemrégiben megvette egy pilisszántói vállalkozó.

Botzheim István polgármester tárgyalá-

sokat folytatott az új tulajdonossal, aki közölte, hogy 3 000 000 forintért válna csak meg a birtokába került síremléktől.

A kérdés most már csak az, hajlandó-e a képviselő-testület ennyi pénzt áldozni – az Önkormányzat szűkös anyagi helyzetében – egy régészeti emlékre.

Ha úgy vesszük, a sírkő gyakorlati értéke 0 Ft, eszmei értéke azonban biztosan több hárommilliónál.

A kérdés fel van adva...

Partnerkapcsolati bizottság

A gerstetteni Partnerschaftskomitee mintájára Botzheim István polgármester széles alapokon nyugvó társadalmi bizottság létrejöttét kezdeményezte külkapcsolataink ápolására, az ez irányú tevékenységek koordinálására.

Túlsúfolt óvodák

Közismert, hogy a vörösvári óvodák jelentős mértékben túlsúfoltak. A zsúfoltág ellenére is az óvodavezetők mindent megtesznek annak érdekében, hogy minél kevesebb gyereket kelljen elutasítani a város hat óvodai egységéből. Ennek ellenére az idén 84 gyermek jutott erre a sorsra.

A törvény szerint az óvodáknak az 5. életévüket betöltött gyermekeket feltétel nélkül fel kell venniük. Vörösváron felveszik továbbá azokat a gyerekeket is, akik legalább háromévesek, mindkét szülőjük dolgozik, vagy egyedülálló szülő neveli őket.

Az elutasított gyermekek esetében az óvodavezetők megítélése szerint biztosítottak túnt napközben is otthoni elhelyezésük.

A szerencsések a törvényben szereplő 25 helyett 29 és 32 fős csoportokban kezdi meg majd óvodás éveiket.

Hirdetmény

Határszemle

Felhívjuk földtulajdonnal rendelkező polgáraink figyelmét, hogy az 1994. évi LV. törvény a földtulajdonosok és földhasználók kötelezettségévé teszi a termőföld művelési ág szerinti hasznosítását. Az a földtulajdonos, illetőleg földhasználó, aki művelési kötelezettségének nem tesz eleget:

földvédelmi bírságot köteles fizetni.

A földvédelmi bírság mértéke átlagosan a termőföld aranykorona értékének ezerszerese. A termőföld hasznosítását határszemle során ellenőrizni fogjuk.

Pilisvörösvár

Látvány a Kálváriaúttól

Tájékoztató

a Képviselő-testület júniusi üléseiről

Június 14.

Felvilágosítás-kérések

Gromon István alpolgármester nem fogadta el **Heider László** aljegyző választását a Fő út 91.-gyel kapcsolatban feltett kérdéseire. Városunk egyik polgára, **Márton Miklós** számtalan esetben fordult már e témában beadvánnyal az Önkormányzathoz. A Fő út 91. sz. alatt folyó vállalkozói tevékenység (járműforgalom, szippantós autó parkolása) ugyanis zavarja családja nyugalmát. Az udvarról egy mind a mai napig érvényben lévő képviselő-testületi határozat „elvilág” kilitolta a járműforgalmat. Az alpolgármester szerint a felvilágosítás-kérésre kapott válasz nem az érdemi panasszal foglalkozik, hanem a bérleti díjjal. „Számomra teljesen nyilvánvaló – jelentette ki az alpolgármester úr –, hogy valakik ezt az ügyet nem akarják előremozdítani. Szégyellem magam, hogy egy állampolgári sérelmet nyolc hónap alatt nem hogy megoldani nem tudunk, de még egy reménytelen választ sem vagyunk képesek. Ez számomra szégyen, az Önkormányzat számára presztizsvesztés. Úgy gondolom, hogy az ügyben hatáskörrel rendelkező személyeknek – polgármester, jegyző – kellene a konzekvenciákat levonni.”

Az alpolgármester úr egy másik régóta húzódozó ügygel, a Braun-Baksa ügygel kapcsolatban tájékoztatta képviselőtársait, hogy a Pest Megyei Közigazgatási Hivatal elutasította az aljegyző úr elfoglaltsági bejelentését.

Heider László aljegyző elmondta, hogy nem fogadta el a Hivatal elutasítását, és kérte az ügy felülvizsgálatát.

Az aljegyző úr egyben felhívta az alpolgármester úr figyelmét arra, hogy az túllépte hatáskörét, amikor nem önkormányzati ügyben kért felvilágosítást.

Horváth József, a Költségvetési és Pénzügyi Ellenőrző Bizottság elnöke bejelentette, komoly gondok lesznek a csatornázással, olyanra, hogy véleménye szerint az állami támogatás elmaradása miatt az idén már nem folytatódhat a beruházás.

Gromon István alpolgármester szóvá tette azt is, hogy május elején a II/1-es ütem területén lakókat felszólította a Hivatal, hogy kössenek rá a csatornára, mert a bekötés megtörténtétől függetlenül július 1-jétől megkezdik a csatornadíjak kiszámlázását. Az alpolgármester felhívta a figyelmet arra, hogy a felszólítás alapjául szolgáló 1996. évi önkormányzati rendelet törvénysértő. Kérte az aljegyző urat, hogy vizsgálja felül a kifogásolt passzust, és kezdeményezze a rendelet módosítását.

Határozatok

Jegyzői pályázat

A képviselők nyílt ülésen titkos szavazással döntöttek a jegyzői pályázatokról. A pályázók meghallgatása után 1999. július 1-jétől dr. **Ungár Lászlót** nevezték ki városunk jegyzőjének. A kinevezés határozatlan időre szól.

A képviselők a jegyző illetményét 175 000 Ft/hó összegben (plusz költségtérítés) határozták meg. Lakást nem biztosítottak a számára.

(A Képviselő-testület 119/1999./VI. 14./Kt. sz. határozatát 11 igen, 1 nem, 2 érvénytelen és 1 le nem adott szavazattal hozta.)

Intézményvezetői pályázatok

A Képviselő-testület a II. sz. Óvoda élére (a beérkezett egyetlen pályázat alapján) az eddigi óvodavezetőt, **Girczné Taksz Mariann** nevezte ki. A kinevezés öt évre szól.

A képviselők az óvodavezető alapilletményét a Kjt. szerinti 100 %-ban, vezetői pótlékát 270 %-ban (36 450 Ft/hó) állapították meg.

(120/1999./VI. 14./Kt. sz. határozat – 15 igen szavazattal.)

A Német Nemzetiségi Gimnázium és Külkereskedelmi Szakközépiskola intézményvezetői pályázatára szintén egy pályamunka érkezett. **Oláh Imre**, az eddigi igazgató, aki hat éve állt az intézmény élén, nem pályázott.) **Kunné Fehérvári Flóra** pályázatát azonban – aki jelenleg egy mátészalkai középiskola igazgatója – a Képviselő-testület (13 nem és 2 tartózkodás szavazattal) nem támogatta, s a pályázatot eredménytelennek nyilvánította. (Kunné Fehérvári Flóra pályázatát korábban a tantestület és az iskola Szülői Munkaközössége is elutasította.) A pályázat újbóli kiírásáról, a pályázati feltételekről a képviselők 1999. december 20-ig döntenek. Az intézményvezetői feladatok el látására 1999. július 1-jétől 2000 június 30-ig **Búza Jánosné**, addigi igazgatóhelyettesét bízták meg. Vezetői pótlékát a megbízás idejére 300 %-ban (40 500 Ft/hó) határozták meg.

(121/1999./VI. 14./Kt. sz. határozat – 12 igen, 1 tartózkodás szavazattal.)

Június 21.

Napirend előtt vita

Botzheim István polgármester az ülés elején bejelentette, hogy **Bankóné Nagy Helga** főépítész június 16-tól a Pest Megyei Közigazgatási Hivatal kérésére áthelyezésre került.

A polgármester úr ismertette a képviselőkkel az alpolgármesterek feladatait és hatáskörét tartalmazó módosított szabályzatot. Kiemelte, hogy az önkormányzati törvény szerint az alpolgármesterek a polgármester irányításával látják el feladataikat. Hozzáfűzte azt is, hogy az alpolgármesterek hatásköre akkor lép érvénybe, ha a polgármester hiányzik.

A feladat- és hatáskörleírást – amely a polgármesteri szabályzat részét képezi – a képviselők, így az alpolgármesterek is az ülés kezdetén, a kiosztós anyagban kapták kézhez.

Gromon István alpolgármester éles szavakkal bírálta a polgármester által összeállított, frissiben kézhez kapott szabályzatot: „Ültimátumszerűen kaptuk kézhez, azt megelőzően semmiféle egyeztetés nem történt. A magam részéről semmisnek tekintem.”

Az alpolgármester úr a szabályzat számos pontját találta elfogadhatatlannak és sérelmesnek. Bejelentette, hogy az ügy kapcsán kezdeményezni fogja az Önkormányzat SZMSZ-ének módosítását.

Szakszon József alpolgármester kevésbé felháborodottan, de szintén elmarasztalólag nyilatkozott: „Nem volt túl demokratikus a feladat- és hatáskörök kijelölése. Mindezzel együtt a lemondás gondolata nem foglalkoztat.”

Gromon István alpolgármester a főépítész asszony távozásával kapcsolatban megjegyezte, hogy azért kellett távoznia a Hivatalból, mert a polgármester érzelmileg olyan helyzetet teremtett számára, olyan munkaköröt alakított ki, amelyben nem tudott tovább dolgozni.

Heider László aljegyző a személyiségi jogok védelmében ekkor zárt ülés elrendelését kezdeményezte.

Mivel az alpolgármester úr ragaszkodott ahhoz, hogy nyílt ülésen fejtse ki a véleményét, a polgármester úr megvonta tőle szót.

Határozatok

Pénzmaradvány

A Képviselő-testület döntött az intézményeknél 1998-ban keletkezett pénzmaradványról. A döntés értelmében a személyi juttatásokból és járulékokból származó pénzmaradványt (8 154 000 Ft + 8 634 000 Ft) az intézmények saját hatáskörükben felhasználhatják.

A dologi kiadások (1 322 000 Ft) és a felújítások (11 023 000 Ft) pénzmaradványát a testület elvonta az intézményektől és az önkormányzat általános tartalékába helyezte.

A Közösségi Ház táncsoport szakfeladatának 413 000 Ft-os pénzmaradványát a táncsoport számára felhasználásra jóváhagyta.

(127/1999./VI. 21./Kt. sz. határozat – 12 igen, 1 nem és 1 tartózkodás szavazattal.)

(Az intézmények gazdasági vezetői szerint a pénzmaradványok egy része virtuális pénzmaradvány, azaz csak látszólag létezik. Szerepeltetésük a könyvelésben „könyveléstechnikai okokból indokolt”. A testületi ülésen nem sikerült kideríteni, hogy a fent említett összegek közül melyek a valóban létezők és ténylegesen felhasználhatók.)

Válasz Neubrandt István képviselő részére

Tárgy: Az önkormányzati tulajdonban lévő sportpályán működési engedély nélkül üzemeltetett vendéglátóegységgel kapcsolatos képviselői felvilágosítás-kérés.

Tisztelt Neubrandt úr!

A folyó év május 17-i képviselő-testületi ülésen elhangzott, tárgyi ügygel kapcsolatos felvilágosítás-kérésére az alábbi tájékoztatást adom.

Az Önkormányzat tulajdonában lévő sportpályán engedély nélkül üzemeltetett vendéglátóegység tevékenységének azonnali megszüntetésére az intézkedést megtettem, erről a bejelentést tevő szomszédokat is tájékoztattam.

A PLSC vezetőjét, Peller Gábor urat egybekel mellett felszólítottam, hogy az ingatlant csak az 1993. szeptember 21-én aláírt megállapodásban foglaltak szerint használhatják.

Intézkedésem betartását rendszeresen ellenőriztetem, és amennyiben továbbra is bármiféle engedély nélküli kereskedelmi tevékenységet folytatnak, úgy a bírságolás eszközét alkalmazom.

Heider László
aljegyző, mb. jegyző

Pótköltségvetés

Horváth József, a KPEB elnöke élesen bírálta, és mesébe illőnek nevezte az intézmények 120 millió forintos pótköltségvetési igényét. A Bizottság csak a félévi beszámoló után javasolja a pótköltségvetési igények megtárgyalását.

A Képviselő-testület végül is nem döntött a pótköltségvetési igényekről.

Nevelési programok

A képviselők rövid vita után 2004. szeptember 1-jéig szólon elfogadták az óvodák nevelési programjait. A Képviselő-testület fenntartja azt a jogát, hogy a nevelési programok módosítását kezdeményezze.

(Német Nemzetiségi Óvoda: 129/1999 /VI. 21./ Kt. sz. határozat – 12 igen, 2 tartózkodás.)

II. sz. Óvoda: 130/1999 /VI. 21./ Kt. sz. határozat – 12 igen, 1 tartózkodás.)

Gradus Óvoda: 131/1999 /VI. 21./ Kt. sz. határozat – 11 igen, 1 tartózkodás.)

Rovatszerkesztők kinevezése

A Képviselő-testület döntött a Vörösvári Újság rovatszerkesztői pályázatairól. (A pályázati felhívásra összesen három pályamunka érkezett: ezek közül kettő a kulturális rovatra, egy a sportrovatra. A nemzetiségi rovat szerkesztésére senki sem pályázott.) A testület a sportrovat szerkesztőjének **Várhegyi Ferenc** sportújságíró, a kulturális rovat szerkesztőjének **Temesvári Anna** tanárnőt nevezte ki.

A nemzetiségi rovat szerkesztői pályázatát a testület eredménytelennek nyilvánította, és felkérte a polgármestert újabb pályázat kiírására.

(Várhegyi Ferenc: 132/1999 /VI. 21./ Kt. sz. határozat – Zárt ülésen tárgyalták.)

Temesvári Anna: 133/1999 /VI. 21./ Kt. sz. határozat – 14 igen szavazattal.

Nemzetiségi rovat: 134/1999 /VI. 21./ Kt. sz. határozat – 14 igen szavazattal.)

(A Tájékoztatói koncepció szerint a rovatszerkesztők havi 2-3 oldal szerkesztését végzik, bruttó 15 ezer forint tiszteletdíjért.)

Alapítvány városi tornacsarnok építésére

Pándi Gábor, az OKSB elnöke előterjesztésben előadta, hogy igen fontos lenne városunkban egy tornacsarnok felépítése. Ennek helyszínéül vagy a gimnázium udvara, vagy a futballpálya melletti rész szolgálhatna. Az építkezéshez szükséges pénz összegyűjtésének elősegítésére egy közalapítvány létrehozását javasolta. Szakmai vélemények szerint a beruházás 200-250 millió forintba kerülne. Több helyi nagy- és kisvállalkozás jelezte részvételi és segítő szándékát.

A képviselők egyetértettek azzal, hogy városunkban „hosszú távon” tornacsarnok épüljön. Az építkezés forrásainak biztosítására közalapítvány létrehozását határozta el, egyben felkérték a polgármestert, hogy az ezzel kapcsolatos okirattervezetet készíttesse el.

(135/1999 /VI. 21./ Kt. sz. határozat – 14 igen szavazattal.)

Határozatok újbóli meghozatala

A Pest Megyei Közigazgatási Hivatal eljárás hibákra hivatkozva kérte a Képviselő-testületet, hogy tárgyalja újra egyes februári határozatait.

A Képviselő-testület ennek megfelelően visszavonta a 32/1999 (II. 15) Kt. sz. határozatát a 3725-3734 helyrajzi számú telekingatlanok telekalakításáról.

(136/1999 /VI. 21./ Kt. sz. határozat – 12 igen, 1 tartózkodás szavazattal.)

A Képviselő-testület visszavonta a Muttynyánszky Ádám Szakképző Iskolával kapcsolatos határozatait is (35-37/1999 /II. 15./ Kt. sz. határozatok). A három visszavont határozat helyébe a következőket határozatokhozta:

A Képviselő-testület megállapítja, hogy a **Muttynyánszky Ádám Szakközépiskola Iskola** további helyi önkormányzati finanszírozásához a szükséges pénzügyi források nem állnak rendelkezésre, ezért a Képviselő-testület a **Muttynyánszky Ádám Szakképző Iskolát** át kívánja adni Pest Megye Önkormányzata fenntartásába.

Felkéri a polgármestert, hogy az intézmény átadásával kapcsolatos további intézkedéseket tegye meg, és intézkedéseinek eredményéről a Képviselő-testületet rendszeresen tájékoztassa.

(137/1999 /VI. 21./ Kt. sz. határozat – 11 igen szavazattal.)

A Képviselő-testület felkéri a polgármestert, szólítsa fel a **Muttynyánszky Ádám Szakképző Iskola igazgatóját**, hogy a tanműhely (volt Ferroglobus-épület) végleges kiürítése érdekében tegye meg a szükséges intézkedéseket, és a kiürítést 1999. július 30-ig teljesítse, mivel az oktatási szerkezet megváltoztatása miatt az intézménynek a tanműhelyre nincs szüksége.

(138/1999 /VI. 21./ Kt. sz. határozat – 12 igen szavazattal.)

A Képviselő-testület megállapítja, hogy a jövőben az intézmény döntően építőipari szakmák oktatását vállalja fel. Az oktatható szakmák számát az intézményvezető javaslatainak figyelembe vételével a jelenlegi 16-ról 8-ra kell csökkenteni. Amennyiben a tanulók száma egy adott szakmában 8 fő alá csökken, a diákokat másik iskolában kell elhelyezni, gyakorlati képzésüket meg kell szüntetni.

A tanulók szakmai gyakorlati képzését az építőipari szakmák esetében nem a tanműhelyben, hanem a vállalkozóknál kell végezni. A nem építőipari szakmák gyakorlati képzését az

intézmény igazgatójának meg kell oldania a Rákóczi úti épületben, a tanműhely épületét (a volt Ferroglobus épülete) 1999. július 30-ig át kell adni a Pilisvörösvári Önkormányzatnak.

A kollégiumot és a konyhát kimenő rendszerben meg kell szüntetni.

Az 1999/2000-es tanévben a 9. évfolyamon 2 osztály indítását, a szakmunkások szakközépiskolájában 1 osztály indítását engedélyezi a jelenlegi fenntartó, amennyiben az osztály létszáma eléri a 25 főt.

Az érettségéhez kötött szakmák oktatását 1999. szeptember 1-jétől nem lehet tovább folytatni, kimenő rendszerben kell megszüntetni.

(139/1999 /VI. 21./ Kt. sz. határozat – 11 igen, 1 tartózkodás szavazattal.)

Alapító okirat módosítása

A Képviselő-testület elfogadta a Muttynyánszky Ádám Szakképző Iskola módosított Alapító okiratát. Felkérte az intézmény igazgatóját, hogy az Alapító okirat szerint 1999. július 30-ig módosítsa a Pedagógiai programot.

(140/1999 /VI. 21./ Kt. sz. határozat – 11 igen szavazattal.)

Kórházi felügyelő tanács

A Képviselő-testület dr. Freisleben András háziorvost jelölte a Szent Rókus Kórházban megalkotandó kórházi felügyelő tanács tagjává.

(141/1999 /VI. 21./ Kt. sz. határozat – 10 igen szavazattal. Dr. Freisleben András képviselő nem vett részt a szavazásban.)

Bizottsági tag megválasztása

A Képviselő-testület **Nick Jánosnét** megválasztotta a Költségvetési és Pénzügyi Ellenőrző Bizottság külsős tagjának.

(143/1999 /VI. 21./ Kt. sz. határozat – 13 igen szavazattal.)

Kapitányság-vezetői kinevezés támogatása

A Képviselő-testület támogatja **Szabó Jenő** rendőr ezredes kinevezését a Budaörsi Rendőrkapitányság élére.

(144/1999 /VI. 21./ Kt. sz. határozat – 13 igen szavazattal.)

A Görgey utcai tenispálya hasznosítási ügye

Az újságban korábban közöltekkel ellentétben (Vörösvári Újság, 1999/4. szám) mégsem szüntethető meg Molnár Sándor üzemeltetői szerződése, így az 2006-ig továbbra is érvényben van.

A jogi helyzet végleges tisztázása után a Képviselő-testület ismét megtárgyalta Molnár Sándor üzemeltető kérelmeit, és megállapította, hogy az 1700/1. hrsz-ú és az 1700/6. hrsz-ú ingatlanok önkormányzati tulajdonban tartása indokolt, azokat nem értékesíti, s nem ad tulajdonosi hozzájárulást az üzemeltető részére a tervezett építkezésekhez.

(142/1999 /VI. 21./ Kt. sz. határozat – 11 igen, 1 nem szavazattal.)

(Tájékoztatónkban csak a fontosabb, közérdekű határozatokat közöltük. A dőlt betűvel szedett részek a határozatok szó szerinti közlései.

Az ülésekről készült jegyzőkönyvek, a határozatok pontos szövegével elolvashatók a Polgármesteri Hivatalban és – a nyári szünet után, augusztus 2-től – a Városi Könyvtárban.)

A tájékoztatót összeállította:
Fogarasy Attila

Felhívás

Pilisvörösvár Város Önkormányzata 6/1993 (III. 4.) Kt. sz. rendelete alapján, azon nemes céltól vezéreltetve, hogy a város lakosságáért példamutatóan munkálkodó személyek tevékenységét elismerje, életüket a közösség elé példaképpül állítsa, s nevüket az utókor számára is megörökítse „Pilisvörösvár Város Díszpolgára” cím és „Pilisvörösvárért emlékérem” adományozható

„Pilisvörösvár Város Díszpolgára” cím és „Pilisvörösvárért emlékérem” annak a magánszemélynek adományozható, aki:

– a lakosság szolgálatában (közszolgálatában),

– a város fejlesztésében,

– az oktatás-nevelés, közművelődés és egészségügy terén,

– a város kulturális életében kiemelkedően eredményes, önzetlen, áldozatos és maradandó munkát végzett.

Az Önkormányzat I rendes és I poszt-humusz díszpolgári címet adományozhat.

„Pilisvörösvár Város Díszpolgára” cím és „Pilisvörösvárért emlékérem” adományozására szóló javaslatot tehet bármely helyi egyesület és társadalmi szervezet, valamint bármely magánszemély. A javaslatot írásban a polgármesternél kell előterjeszteni, minden évben legkésőbb július 31-ig.

Botzheim István
polgármester

„Komolyan gondolom, hogy a Hivatal van a polgárokért és nem fordítva. Ezt bármikor számon kérhetik tőlem.”

Bemutatjuk dr. Ungár Lászlót, városunk új jegyzőjét

Dr. Ungár László 1951-ben született Balassagyarmaton. A középiskola elvégzése után az ELTE Állam- és Jogtudományi Karán folytatta tanulmányait. 1975-ben vette át diplomáját. Ettől fogva a közigazgatás különböző

szintjein dolgozott: a Szentendrei Járási Hivatalban, a Pest Megyei Tanácsban, kilenc évig volt Budakalász VB-titkára. A rendszerváltás után Leányfalu első jegyzője lett. 1993-ban nevezték ki a VII. kerület jegyzőjének, ezt a megbízatását a legutóbbi időkhöz betöltötte. 1999. június 14-én Pilisvörösvár önkormányzati képviselő-testülete határozatlan időre kinevezte őt városunk jegyzőjének. Hivatalát július 1-jén foglalta el.

Felesége ügyvéd, két nagykorú leánygyermekük van. Budakalászon élnek maguk épített családi házukban.

– **Jogi végzettségénél fogva ügyvéd vagy akár bíró is lehetne. Soha nem gondolt erre?**

– Kezdetől fogva inkább a közigazgatás érdekelt. A közigazgatásban dolgozni hivatást, elkötelezettséget jelent a számomra. Én a munkámat szolgálatnak tekintem. Komolyan gondolom, hogy a hivatal van a polgárokért és nem fordítva. Ezt bármikor számon kérhetik tőlem.

– **Miből áll egyáltalán az ön által előbb említett szolgálat, konkrétan mik a feladatai a jegyzőnek?**

– A munkánk igen sokrétű és összetett. Feladataink közé tartozik egyrészt a Képviselő-testület munkájának segítése, a döntések előkészítése és végrehajtása, másrészt az államigazgatási ügyek intézése, amibe a képviselőknek nincs beleszólása. Nagyon fontos, hogy a szakmai kérdések megválaszolását a

szakemberekre kell hagyni, ebbe nem játszhat bele a helyi politika. A mi szakmánkban nagyon fontos a diplomáciai érzék, hiszen meg kell felelnünk a Képviselő-testület, a bizottságok, a polgármester, a lakosság és az általunk vezetett hivatali apparátus elvárásainak. Ez annál is nehezebb, mert a mostani jogszabálydömpingben is napra kész információkkal kell rendelkezünk. Nem csoda, ha néha úgy érezzük, mintha malomkövek között örlődnénk.

– **Immár harmadik hete, hogy munkába állt, talán volt ideje arra, hogy a Hivatalon kívül megismerje egy kicsit városunkat is. Mik az első benyomásai?**

– Már korábban is ismertem Vörösvárt, nagyon tetszik a fekvése, természeti környezete, ugyanúgy az is, hogy szorgalmas, rendszertető emberek lakják. Meggyőződésem, hogy ez egy „fejlődésre itélt város”, a lehetőségek széles skálájával. Nem baj, ha részben megtartja falusias jellegét, gondolok itt a hagyományokra, együttélési szokásokra, a nemzetiség kultúrára, de nagyon fontos, hogy az életszínvonal minősége városi legyen. Ehhez be kell fejezni a közműhálózat teljes kiépítését, jobban oda kell figyelni az utcák rendezettségére, a közparkok gondozására, és azon kell lenni, hogy az intézmények még színvonalasabban működjenek. Sok tehát a teendőnk: nem ülhetünk ölbe tett kézzel, hogy „eljött már a Kánaán”.

– **Milyen változtatásokat tervez a Hivatal életében az elkövetkezendő időkben?**

– A vörösvári hivatal működése, úgy érzem, ugyancsak nem érte el még a városi szintet. Legfőképpen az ügyfélszolgálatot kellene bővíteni, korszerűsíteni. Kevésnek tartom a jelenlegi négy irodát is. Teljességgel hiányzik például egy, a vagyongazdálkodással foglalkozó csoport. A gazdálkodási iroda túlterhelt, nem tudnak erre kellő figyelmet fordítani, ahogy a pályázatokra sem, ami pedig ma már szinte egy külön szakmát jelent. Eltökélt szándékom tehát egy városi színvonalú hivatal kialakítani, ez persze nem megy egyik napról a másikra, évek munkájába kerül majd. Remélem, megadatik számomra az eredményt is élvezni: szeretnék itt, Vörösváron hosszú időt eltölteni.

Fogarasy Attila

Dr. Ungár László jegyző minden hónap első szerdáján egész napos ügyfélfogadást tart 8-17 óráig. Hivatali telefonszáma: 331-688.

Üdvözlét Pilisvörösvárról

Elmarad a csatornázás

1999-ben már biztosan nem kezdődik meg a II/2-es ütem építése

1999. január 25-én hozott határozatában a Képviselő-testület a csatornaépítés folytatása mellett döntött. A végső szakaszába érkezett építkezés három terület szennyvízelvezetését van hivatva megoldani: a II/2-es ütemét, az I-es ütemből kimaradt utcákét és az Iparterületét. A teljes beruházás tervezett összköltsége mostani áron mintegy 460 millió forint.

Az Önkormányzat pályázatot nyújtott be a Belügyminisztériumhoz csatornaberuházási céltámogatásért. A pályázatunkat kedvezően ítélték meg, minden reményünk megvolt tehát, hogy a 40 % állami céltámogatást megkapjuk.

De nem kaptuk meg.

Pontosabban: az Önkormányzati Közlönyben sem a céltámogatáshoz jutottak, sem az elutasítottak listáján nem jelentünk meg. A következő döntés szeptember 30-án várható. S hogy mennyi a reménye annak, hogy akkor a támogatottak között leszünk?

Botzheim István polgármester sajnos világos és egyértelmű választ adott július 14-i sajtótájékoztatóján: „Természetesen tájékozódunk az ügyben, és sajnos kevés az esélyünk arra, hogy szeptemberben rajta legyünk a listán. És ha rajta is lennénk, ez a késői időpont a közbeszerzési eljárás hosszadalmassága miatt azt eredményezné, hogy legjobb esetben is csak decemberben kezdhető meg a kivitelezés, de ilyen munkálatokat a téli időszakban, talajvízes területen nem lehet elvégezni. Mivel a céltámogatás nélkül a beruházás pénzügyi fedezete nem

biztosított, az építkezést ebben az évben már nincs értelme elkezdni.”

Botzheim István polgármester egyébként végig nem „támogatást”, hanem „járandóságot” emlegetett a pályázat kapcsán. Joggal. Ha ma Magyarországon egy település ugyanis csatornaépítésbe kezd, és szabályos, érvényes pályázat beadásával megigényli a tervezett beruházás összköltségének 40 %-át az államtól, meg is kell hogy kapja. Ez egyszerűen jár neki.

Persze, ha az államnak nincs pénze, akkor – törvény ide, törvény oda – nem tud adni. Csak halogatja a döntéseket, tologatja az időpontokat. Ez történt most is.

Pechünkre a Pest Megyei Területfejlesztési Tanácshoz beadott pályázatunk (az összköltség 30 %-ára) szintén kútba esett. Ezt ugyanis csak akkor kaptuk volna meg, ha a BM pályázatunk sikeres lett volna. (A Természetvédelmi Alaphoz benyújtott pályázatról nincs információnk.)

Hasonló esetre, az állami céltámogatás elmaradására még nem volt példa a vörösvári csatornaépítés viharoktól sem mentes története során. Úgy látszik, most már erre is fel kell készülnünk.

És hogy mi a biztosíték arra, hogy jövőre lesz az államnak pénze a céltámogatásokra?

Ezt senki nem tudná megmondani.

Mindenestre ne adjuk fel a reményt.

Az idén 250.-ek voltunk a pályázati listán. Talán jövőre jobban kedvez majd nekünk a csillagok állása.

Fogarasy Attila

Városháza: szűk irodák, elavult infrastruktúra

Hová tegyék az okmányirodát?

Egy idén hozott jogszabály értelmében 2001. január 1-jétől minden városban okmányirodát kell létrehozni, amely az adott várost és a környező községeket kiszolgálja. A Vörösváron létesítendő okmányirodában 10 település polgárai intézhetik majd személyi igazolvánnyal, jogosítvánnyal, útlevelel stb. kapcsolatos ügyeiket.

Komoly gondot gördít az okmányiroda létrehozása elé, hogy a Polgármesteri Hivatal kinőtte önmagát, a Városháza épülete már most sem felel meg minden tekintetben a megnövekedett igényeknek.

300 millióba kerülne a rekonstrukció

Botzheim István polgármester és dr. Ungár László jegyző szerint elengedhetlenné vált a Hivatal infrastruktúrájának korszerűsítése és az épület bővítése. A legfontosabb „tűzoltómunka” elvégzése néhány tízmillió forintból megoldható, a teljes rekonstrukció, amelynek végrehajtása után egy minden szempontból korszerű Városházával és Polgármesteri Hivatallal büszkélkedhetne Vörösvár, Botzheim István polgármester becélése szerint 300 millió forintba kerülne.

F. A

Vigyázat! Szubjektív!

„Bízzunk egymásban, gyerekek!”

„Jobban kellene bízunk egymásban” – hangzott el két bizottsági elnök szájából is ugyanaz a mondat egy június végi megbeszélésen, amelyen a polgármester és a bizottság vezetői azon tanakodtak, miként lehetne a testületi munkát gördülékenyebbé, hatékonyabbá tenni.

Az olvasó nehogy azt higgye, hogy valamiféle előre megbeszéltség, frakcióhűség mondatta ezt velük: homlokegyenest ellenkező politikai meggyőződésű – és hozzáteszem: életkorú és mentalitású – képviselők jutottak ugyanarra a meggyőződésre.

A külső szemlélő – történetesen e sorok írója is, aki megalakulása óta, hiszik-e vagy sem, aggódó és rokonszenvező figyelemmel kíséri Vörösvár harmadik képviselő-testületének munkáját – hasonló következtetéseket vonhatott le az utóbbi hónapok történései alapján.

A fiatal, tette kész csapat lendülete valóban mintha kissé megtorpant volna. Némi tétováság jellemzi mostanság a munkájukat. Ez talán a sikerélmények elmaradásának következménye is, hiszen valljuk be, nem hozott látványos fejlődést eddig ez az év.

Túl sokat mutogattak talán vissza a mostani előjárók a korábbiakra: miattuk nincs pénz, nincs haladás, miattuk a megszorítások.

Most, hogy az idén csatornázás sem lesz, a képviselők kezdik kicsit kényelmetlenül érezni magukat. – Most már tényleg csinálni kéne valami látványosat, valami igazán népszerűt! – kezdenek tanakodni. – De mit? Mit csináljunk a csatornázásra félretett és megmaradt 65 millióból: utakat, parkokat, vagy bővítsük a Városháza épületét, ahogy azt a polgármester javasolja?

A képviselők munkáját nehezíti, hogy az Önkormányzatban mostanság mintha valóban „megritkult” volna a levegő.

A képviselők nem fogadják mindig bizalommal a bizottságok javaslatait, bizalmatlanul méregetik a hivatali apparátust; a hivatal dolgozói nem mindig a legjobb hangulatban dolgoznak, és fújnak a képviselőkre, hogy azok szakmai szempontból nem megfelelő döntéseket hoznak; a testületen belül sokkal érzékelhetőbbé válnak a politikai törésvonalak és személyes ellentétek; az is elképzelhető, hogy egyes képviselők frakciót

alakítanak, mint a legelső önkormányzat idejében.

Véleményem szerint a legnagyobb baj az, hogy a testület két markáns, meghatározó személyisége, Botzheim István polgármester és Gromon István alpolgármester rövid fél-éves (látszat) együttműködés után ismét kiásta a csatabárdot.

Akik ismerik egy kicsit is a közel tízéves vörösvári demokrácia történetét, tudják, hogy ők ketten régi ellenfeleknek számítanak, annak ellenére, hogy eszméik mind világnézeti, mind a demokráciát illetően nem állnak távol egymástól.

Városuk iránt érzett elkötelezettségük, patriotizmusuk, tenni akarásuk, jobbító szándékuk pedig éppenséggel semmiben sem különbözik. Az ő rivalizálásuk, egymás iránt érzett bizalmatlanságuk sugárik ki most talán a testületre is – s a fiatal képviselők nyugtalanul kapkodják a fejüket, vajon ki mellé álljanak, kinek higgyenek, kiből bízzanak?

Bízzunk egymásban, gyerekek! – fogalmazhatnánk át egyszerűen a mindenki által ismert slágert.

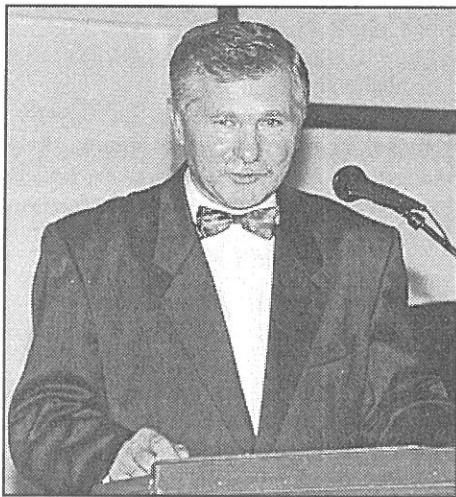
Mert bizalom nélkül nem fog menni, ennek hiányában az önkormányzati munka valóban nem lesz hatékony és eredményes, s ez városunk fejlődését is visszavetheti.

Bízzunk benne, hogy nem így lesz!

Fogarasy Attila

Foglalj helyet. Kezdd el a mesét szépen...

Az ember életében ritkán adódnak fel-emelő pillanatok, ritkán érezheti magát oly csordultig gazdagnak szellemben és érzelmben, oly igazán az emberiséghez, felebarátaihoz tartozónak, hogy azt mondhatná: állj meg idő és fordulj önmagadba, ne menj, ne menj tovább...

Ilyen felemelő, katarzisos, időtlen pillanatot volt, nemcsak az ünnepelt, hanem mindnyájunk számára az, amikor a gimnázium évzáró ünnepélyén Oláh Imre igazgató úr, tanár úr elbúcsúzott diákjaitól.

Minden forgatókönyvet felborítva, mintegy varázsütésre a zsúfolásig megtelt nagyteremben egyszerre mindenki felállt, és vastappsal köszöntötte a távozó igazgatót. Ebben a szünni nem akaró tapsban szeretet volt, tisztelet, nagyrabecsülés és

hála, közel háromszáz diák őszinte elismerése egy olyan embernek, akire mindig felnézhetek, akinek imponáló tudása, európai szellemisége, igényes beszéde és öltözködése, szeretetre méltó személyisége követendő példát nyújtott a számukra.

Tudjuk, hogy a legjobb pedagógia a személyes példamutatás.

Oláh Imre egyike a legjobb példamutatóknak.

Egy beszélgetésünk során elmondta, ő igazgatóként is arra büszke, hogy diákjai közül sokan máig tanár úrnak szólítják.

De Oláh Imre nemcsak kiváló pedagógus, nagy építő is. Hat év alatt egy új intézményt épített fel a régi, viharvert, sokat szidott helyén. Nem kövekből, nem téglából, nem habarcsból, de szellemből, igényességéből, következetességéből és humánumból.

„Én félelemmentes iskolát akarok – hallottuk tőle oly gyakran – ahová a gyerekek örömmel lépnek be minden reggel.”

És ma ez a szellemiség hatja át ezt az iskolát, amely szellemiség hatékonyan tár sul a gazdag és modern, a német nyelv és a külkereskedelmi ismeretek oktatására épülő pedagógiai programmal.

Hat év alatt ennek következtében jelentősen nőtt az oktatás színvonala, megduplázódott a tanulólétszám, s megtépződött hírnevét is lassan-lassan visszanyerte az iskola.

Múlhatatlan érdemei vannak ebben a most távozó igazgatónak.

Oláh Imre sikerei csúcsán hagyja el az intézményt.

Mindnyájan – diákok, tanárok egyaránt – megpróbáltuk visszatartani őt: maradjon, tanítson minket tovább, vezessen minket tovább, mi követjük őt...

Hajthatatlan volt.

Hat év nagy idő: nagy idő az intrikának, a rosszindulatnak, a megaláztatásnak. Sorsuk ez ma az iskolaigazgatóknak ebben az országban. Sorsuk az állandó szélmalomharc: az elkeseredett küzdelem az izmos butákkal, a nagyhatalmú suk-sükölőkkel, a perc-emberkéekkel, a packázó hivatalnokokkal.

Ő talán kevésbé viselte el mindezt. Nem volt rá felvértezve. S hogy ennek ellenére mégis kiemelkedő sikereket ért el e hat év alatt, az tehetségének, hivatástudatának és emberségének köszönhető.

Oláh tanár úr hivatását továbbra is folytatva szeptemberben a tanévet már a Templom Téri Általános Iskolában kezdi meg. Ott, ahol kezdő tanár koromban egyengette a pályámat. Ott, ahol a gyerekek majd ismét mindnyájan tanár úrnak fogják szólítani. És ez öelötte kedves lesz...

Oláh Imréről abban az emelkedett, időtlen pillanatban, amikor a gyerekek vastapsa köszöntötte őt, József Attila Thomas Mannról írt verse jutott az eszembe. Sokunk nevében, köszönetképpen hadd idézzem most ennek a versnek befejező sorait:

„Arról van szó, ha te szólsz, ne lohadjunk,
de mi férfiak férfiak maradjunk
és nők a nők – szabadok, kedvesek
s mind ember, mert ez egyre kevesebb...
Foglalj helyet. Kezdd el a mesét szépen.
Mi hallgatunk és lesz, aki csak éppen
néz téged, mert örül, hogy lát ma itt
fehérek közt egy európaiat.”

Fogarasy Attila

Janka Bandi bácsi gyémántdiplomája

Június 16-án a Templom Téri Általános Iskolában köszöntötték Janka András tanítót, akit az előző napokban vehette át gyémántdiplomáját Sárospatakon. A meghitt, családi ünnepségen városunk polgármestere, az iskola igazgatója, egykori kollégái és tanítványai gratuláltak neki nagy szeretettel. A kisiskolások verses, táncos műsora az éppen 80 éves Bandi bácsinak szólt, aki egyben negyven éve költözött Vörösvárra, és a negyvenedik házassági évfordulóját is ezen a napon ünnepelte.

– Amikor átvette a gyémántdiplomát, kire gondolt, kinek mondott volna először is köszönetet?

– Szüleimnek, hogy erre a pályára tereltek. Anyámnak mindig az volt a kívánsága, hogy tanító legyek, miután a bátyám jegyző lett, a leánytestvéreim pedig a középiskola után férjhez mentek, és kiröpültek a családból. Öten voltunk testvérek. Legidősebb nővérem már meghalt, 88 éves korában.

– Megvan még a ház, ahol éltek, Cigándon?

– A ház már nem áll, ellenben megvan még a jegyzői lakás, ahol én születtem. Gyakorta elmegyek mellette, számomra egy emlékhely. Mindig megállok egy percre, és hála adok az Istennek, hogy itt kaptam életet.

– Mi volt élete legörömtelibb eseménye?

– A legörömtelibb esemény az életben az volt, amikor kilenc évi hadifogság és internálótábor után hazakerültem Cigándra. Édesanyámék megtudták, hogy melyik napon szabadulok, kint vártak az állomáson. Képzelve el, hogy a házuk az állomástól körülbelül egy kilométerre volt, de egy szót sem tudtunk szólni

hazafelé. Ez az én életem nagy találkozása. Sajnos szüleim röviddel ezután meghaltak, és Cigándot is el kellett hagynom.

– Az 56-os események miatt?

– Igen. Érdekes, hogy mostanában hetente szól a telefon, újságcikkeket kérnek tőlem, televíziós felvételt akarnak készíteni velem.

Eszükbe jutott, hogy Cigánd szülötte köszönetet érdemel azért, hogy 56-ban nem fajultak el az események. Nem vagyok kalandor, mégis tennem kellett valamit a szülőfaluért, nehogy valami rettenetes retorzió, vérengzés történjen. Jót tettem emberekkel, ők azonban rosszat tettek velem, és a híres-nevezetes márianosztrai börtönben kellett elöltenem két esztendő. Az én Katikám – neki is köszönettel tartozom – visszatérésem után megkérdezte tőlem, hogy mit szeretnék a születésnapomra kapni, hirtelen azt vágtam rá, hogy házasodjunk meg ezen a napon. Beleegyezett, és amit tett, az nagy áldozat volt részéről, mert hozzáment egy 56-tal megbélyegzett, rovott múltú emberhez, aki Budapesten két hétig hiába járt egy segéd-munkás állás után.

– **Hogyan sikerült végül is állást kapnia?**

– Minden reményem feladtam már, amikor bementem a Budapesti Szerszámgépgyárba. – Mihez ért? – kérdezte ott tőlem valaki. – Majd megtanulok valamit. – Honnan jött? – Pilisvörösvárról. – Akkor fel van véve. – De vigyázzon – mondom –, mert én 56-os vagyok! – Az nem érdekel, a vörösváriakat minden körülmények között alkalmazom. Aztán évekkel később üzentek nekem a vörösvári iskolából, hogy jöjjenek, szükségük van rám. Emlékszem, amikor bementem az iskolába, Rózsa néni szaladt elém: Bandikám már holnap jöhetsz. Fogta a karomat és föl vitt az első terembe, pont abba az osztályba, amelyikkel most volt találkozó.

– **Bizonyára szép emlékeket őriz, s ezeket könnyebb felidézni közösen egy-egy osztálytalálkozón.**

– Igen, épp az utóbbin mesélte el egy volt tanítványom, hogy mennyire hálás azért, amit egy osztálykiránduláson tettem. A pihenőnél előszedtük az ennivalónkat. Mindenki kínálgatott, és én a legszegényebb gyerekeknek a fokhagymás kolbászt fogadtam el. Most azt mondta: Bandi bácsi, én sose felejtsem el, hogy ott voltak a gazdag gyerekek, és mégis az én uzsonnámból vett. Hát ilyen a gyereklélek.

– **Mit üzen a mai pedagógusoknak, akár a lányának is, aki szintén tanító?**

– Én találtam ki, hogy a lányom pedagógus legyen, amikor kezdett cseperedni, és valósággal kitaláltam a családból, mert elküldtem Pesterzsébetre gimnáziumba. Ott úgy megszerette a németet, hogy a Zsámbéki Tanítóképző elvégzése után németet tanító pedagógus lett. A fiamra is büszke vagyok, ő kereskedelmi pályát választott. Az üzenetem a következő: nem csak a katedréről kell tanítani, a gyerekek között kell lenni. A gyerek a legnagyobb érték, táplálni kell, meg kell ismerni a lelkét. Sajnos én későn álltam neki újból – negyvenéves voltam –, de úgy gondolom, amit csináltam, az jó volt. Ha még egyszer születnék, újból pedagógus lennék.

– **Köszönöm a beszélgetést, és további jó egészséget kívánok!**

Temesvári Anna

Lírai vallomás pedagógiai módszerekről

Szauter Gyula, a Vásár téri iskola egykori diákja ihletett szavakkal vall arról, „hogyan lehet két homlokegyenest ellenkező pedagógiai módszerrel ugyanazt a célt elérni, ha a cél nemes és jó szándékú”. Két olyan tanár alakját idézi fel számunkra, akik rá nagy hatással voltak, és sokat köszönhet nekik. A két tanár neve: „A CSONKA” és „A RÜBL”. Írásának első részében Csonka József igazgató úr pedagógiai módszereit méltatta személyes élményein keresztül. Ezúttal dr. Rübl Jánosról szól.

II. rész

„A RÜBL”

Másik élményanyagom, ami a pedagógusmódszerekhez kötődik, „A RÜBL” tanítási módszereivel kapcsolatos. (Dr. Rübl Jánosról, a földrajztudósról, a gyermek- és kertművelőről van szó.) Én még ilyen pedagógussal, mint „A RÜBL” – bár igen sok tanintézményt látogattam életem során – még nem találkoztam. Egy ember, egy tanár, akit kivétel nélkül mindenki szeretett, pedig látszólag semmit nem tett azért, hogy őt szeressék. És szintén nem tett semmit azért, hogy a diák a három lépés távolságot megtartsa, és maximálisan tisztelje őt, mégis soha senki szemtelenkedni vele szemben nem mert. Pedig nem félt még attól sem, hogy néha bohóckodjon is – na, természetesen a maga sajátos módján.

Nem vagyok a pedagógiai módszerekben jártas egyén, de úgy érzem, hogy az iránta megnyilvánuló szeretet és tisztelet alapja az a hatalmas tudásanyag, ismeretanyag, amivel még a legkevésbé tudásra szomjas diákot is lenyűgözte. Én úgy érzem – és nem csak úgy érzem, tapasztalom is –, hogy azok a generációk, akiket „A RÜBL” tanított, több évtized múltán is roppant nyitottak a természettudomány irányában. Óráin igen-igen kevés volt a rendezettség, mindig maximális figyelem övezte előadásait. Soha senkit meg nem fenytetett, hacsak nem veszem fenytetésnek azt a szokását, hogy a tábla vályújában elhelyezett maradék törmelékkrétát időnként a mással elfoglalt diákok fejébe dobta.

Ami az előadásait kísérő nagy figyelmet illeti, az két módszerbeli eszköznek volt köszönhető. Az egyik az, hogy előadásainak, vagy pontosabban óráinak jelentős részét, kb. 10-20%-át rendszeresen „ellazsálta”. Azaz nem szigorúan a tanrendhez kötött témákkal foglalkozott. Előadásainak egy részében mindig másról volt szó. Ha Szovjetunió hegy- és vízrajzát tanulunk, igen könnyen siklott át az Amazonas vidékének élővilágára, vagy Fokvárosra, az Afrika déli csücskén lévő érdekes természeti jelenségekre – és még sorolhatnám. És ezt a diákok értékelték, mert ezek a mellékelőadások roppant érdekesek voltak.

Itt szeretném szubjektív módon elmondani azt, hogy műegyetemista koromban előfordult, hogy „Ki mit tud?”-ot, pontosabban kvízzjátékot nyertem abból a tudásból, amit „A RÜBL”-től ilyen – hogy úgy mondjam: a tanrendtől elszabotált – percekben szedtem fel. Le tudta kötni a diá-

A másik, talán még ennél is érdekesebb, izgalmasabb módszer „A RÜBL”-féle pontozásos módszer volt. A diákokat viszonylag ritkán feleltette. Én alig emlékszem arra, hogy ki kellett volna mennem a táblához felelni. „A RÜBL” pontozta az órákon résztvevő diákok aktivitását. Pontokkal jutalmazta a diák jó választát egy röpké kérdésre, vagy akár azt is, ha a diák minden külön jelentkezés nélkül okos dolgot kotyogott közbe. Sosem haragudott arra, ha valaki az ő előadása közben egy jó benyögéssel vétette észre magát. Még erre is adott jó pontot. Őt jó pont, piros pont volt nála egy ötös. Igen ám, de a diákok között voltak bizonyos különbségek is. Volt olyan diák is, akinél az ötösért járó pontszámot megemelte. Amikor már az osztálykönyv kezdett ötösökkel megtelni, akkor 5-ről 10-re, 10-ről 15-re, 20-ra emelte az egy ötösért járó pontszámot. Ez egy érdekes pozitív diszkrimináció volt, mert a gyengébb tanulóknál ugyan megmaradt az alappontszám, de valami olyan hangulatot tudott az óráin uralkodóvá tenni, ha egy-egy ilyen „rosszabb tanuló” elérte az ötösért járó 5 pontszámot, hogy az egész osztály együtt ujjongott ezen a dicsőséges fegyvertényen.

Ami nekem ezt a pontozásos módszert emlékezetessé teszi, az az volt, hogy az adott időszakban (amikor én jártam a „Polgárba”) én voltam az abszolút bajnok. Nálamnál felsőbb tagozatos diákok szólítottak meg irigykedve vagy elismeréssel szünetben. Pl.: „Na ez az a Szauter, akinek már 35 pont kell egy ötöshöz!” Ez a sikerélmény, amit „A RÜBL”-nek köszönhetek, valószínűleg nagy hatással volt életem további alakulására. Talán ez is közrejátszott abban, hogy műszaki, természettudományi pályára menjek. És ma is igen erősen vonzódom a természettudományi, földrajzi ismeretek iránt.

Itt kell még megjegyeznem azt is, hogy Rübl János általános iskolai tanár napi munkája mellett és az akkori körülményeket ismerve viszonylag nehéz anyagi körülmények között doktori fokozatot szerzett, majd később gimnáziumi tanárként is kedvelték és szerették.

Dr. Rübl János ma is szeretett és tisztelt tanárember – és nyugdíjasként szenvedélyes kertészkedő.

Szauter Rudolf

(Szauter Rudolf írása teljes terjedelmében elolvasható a Német Nemzetiségi Általános Iskola jubileumi emlékkönyvében. A könyv megvásárolható az iskolában és a boltokban.)

– A szerk.

Andante religioso

Kései tisztelgés Vass Márton kántor úr emléke előtt

„Orgonán játszani annyi, mint az örökkévalóság megérzéséből és megértéséből fakadó erőt kinyilvánítani” – írja Charles-Marie Widor egy lehetséges definíció megalkotására történő kísérletében. Ilyen és ehhez hasonló definíciókat pedig minden korban azért kíséreltek meg megfogalmazni különféle emberek, mert bámulatba ejtette őket a hangszerek királynőjének hangja, a hangszínek variációs lehetőségei, valamint az a fenség és transzcendencia, amit ez a kiegyenlített dinamikájú hangzás az emberekben előidézni képes, és amihez az elragadtatott hallgató szinte szükségyszerűen Isten jelenlétét társította. Ha pedig megfelelően képzett, jelentékeny személyiség ül az orgona játszóasztalánál, akkor ez az inveció és a játékosság keveredik az isteni matriával, és hoz létre a hallgatóban efféle emóciókat.

Persze, egy átlagos falusi kántortól hiába is várnánk el ezeket a közvetlen szolgálaton túlmutató eredményeket, azonban néha és kivételesen kisebb településeken is termett egy-egy fő, aki a szolgálatát művészetével átnemesítve látta el.

Pilisvörösvár templomának nem túl jelentős Rieger orgonája mellett ült egy ilyen ember, hosszú szolgálati idejét töltve, 1929-től 1970-ig, Vass Mártonnak hívták.

Szeretnék most erről a kicsi, testi hibás, ám ragyogó tekintetű fürgé-egérszemű emberről írni, mintegy utólagos tisztelgés gyanánt is.

Szeretnék egyrészt azért, mert méltatlanul kevés szó esett róla, mióta ismét kutatgatják az itt lakók a múltjukat, közösséget formáló, meghatározó egyéniségeiket, és ebben a múltfeltárásban már sok mindenkit előlaltak, de Vass Márton kántor úr kicsiny termete valahogy még nem került – ha nem is a reflektorfénybe – de legalább egy színes templomablakon át beeső színes fénypásmába sem. Pedig sorra hozta el ő az általa alapított kórossal a zenei díjakat az egyházzenei versenyekről: 1935-ben Máriaremetén, 1936-ban Mórton, 1937-ben Székesfehérváron lettek elsők a vörösváriak, és mindennek a csúcsa valószínűleg az 1941-es zeneakadémiai koncert lehetett, amikor is ott állt Marci bácsi kórusa a nekik akkor valóban világot jelentő deszkákon, a Zeneakadémia pódiumán.

Ezt a cikket is főleg azért írtam, mert sérelmesnek tartom, hogy nem jutott neki egy hely a díszpolgárok egyre szélesedő listáján, jó lenne ezt a mulasztást egy posztumusz címmel jóvátenni!

Sírhelyének is ott kellene lennie középen, a keresztnél, ahol a község plébánosai nyugszanak. Ki a megmondhatója miért nem ott van?

Másrészt pedig azért is szeretnék róla írni, mert sugárzó személyisége atyai és meghatározó volt számomra, akinek szerencséje volt kamaszkorában még ismerni őt. Döntő érdeme volt abban, hogy bontakozó zeneszeretemenek szilárd fundamentumot adjon. Megértette velem, hogy a zene nemcsak az esztétikum birodalma, hanem isteni mérték is, hűs penethe, arány, igazság és erő olyan kiapadhatatlan forrása, amelyhez az ember élete minden nehéz órájában vigasztalásért fordul-

hat. Még akkor is igaz ez, ha ma, a konzumzenék dárúdós birodalmában sokaknak tán avítottak tünik ez a kijelentés.

Bűszke vagyok, hogy a tanítványai közé tartozhattam egy ideig a 60-as évek legvégén. Mint oly sokszor előttem is másokat, fürgé, éles szemével ő szemelt ki magának, észrevéve komoly elragadtatásokat a játéka iránt. A déli miséken a karzaton állva hallgattam ugyanis lenyűgözve az orgonajátékát. Különösen a kivonulásra játszott szabadabb formák avatott előadása ragadott magával. Valószínűleg ezzel okozhattam a feltűnést is, mert az emberek ilyenkor már elvonulnak, én pedig lecövekelve bámultam. Marci bácsi ezt látva, kérdezte meg az édesanyámat: – „Mária, nem akar-e te fiad orgonálni tanulni?” Úgy ért ez az üzenet, mintha azt kérdezte volna Arthur király a fiatal Parsifáltól, hogy nem akar-e a Kerekasztal lovagjai közé tartozni? A következő héttől már jártam is a kántor úr óráira.

A szertartás legfontosabb kelléke, a kelleme „zongoraillatot” árasztó fekete zongora a kántorlakás nappalijában állott. Először még érthető elfogultsággal és nem kis szorongással ültem le mellé. Azonban az idő haladtával a szorongás egyre inkább oldódott. Az órák ugyanis egyszerre voltak a beavatás áhitatos szertartásai, zeneünnepek és jókedvű eszmecserek, már amennyire egy kiskamasszal eszmecsereőről egyáltalán szó lehetett. Marci bácsi kis cédulákat helyezett a kottatartóra, a szemem ügyébe, amelyen ilyesféle szövegek voltak olvashatók:

„Lassan gyakorlok! Ez fő elv!”, „Gyakorlás az élet sója, ábrándozás a megrontója!”

A rosszul megoldott feladatok miatti indulatkitörései egy sajátos indulatátétel során kanyargós irányt vettek: nem én, a skandalum előállítója váltam a címzetté, hanem valamiképp egy jól definiálható politikai csoportosulás, leggyakrabban a központi bizottság, vagy az elnöki tanács tagjai. Különösen Dobi István lett gyakori céltáblája a megjegyzéseknek, az ő közismert, káros szenvedélyével együtt. Nem kifogásoltam ezt az eljárást, hiszen olyan szerepet vállalt így szegény a tudtán kívül, mint jobb német családoknál egy amolyan „prügelknábe”. Ebből a kis epizódból is felsejlett, hogy talán a kántor úr nem odaadó híve az ilyen típusú embereknek!

A feladott darabok eljátszása és átbeszélése után az összhangzattani feladatok követ-

keztek. A vidéki kántor ugyanis azt is tanított. De hogyan! Ezek a penzumok voltak ugyanis a legalkalmasabbak arra, hogy a zenei materia mibenlétéről, és annak a különböző korszakokra valló „szövegmódjairól” mind többet megtudhassak. Ha pedig nagyjából elégedett volt a hallottakkal, akkor Marci bácsi azt mondta: „Játszok neked valamit, fiam!”

Ekkor történt a varázslat, a mágia, a szertartás legfényesebb része, a „zenei úrfelmutatás” – talán a szó valóságos értelmében is. Marci bácsi ilyenkor nemcsak játszott, hanem tanított, magyarázott is, mint ma Vásáry Tamás, híres koncertjein. Talán az első ilyen volt, de az is lehet, hogy a sokadik, amely kitörölhetetlenül belém ivódott. Ma sem tudom másként hallani az említendő részt, mint az ő institúcióival tűzdelten, talán még a zongora akkordjai is ott zengenek a háttérben. Akkor és ott Bach h-moll miséjének Crucifixusát játszotta. Először bemutatta a passacaglia menetet, utalt ennek a megoldásnak a szerepére más Bach-művekben és ennek a témának a megjelenítésére a Weinen Klagen kantatában. Majd ráépítette az akkordokat, egymás után, külön-külön megnyomva és dédelgetve őket, hangsúlyozva, hogy: „na itt ez következik, és na, most figyelj ide, mert mi jöhetne erre más, mint ez”. Azután következtek az ének szólam belépései, és én egyre feltoluló, ájult hullámokban értettem meg a sok-sok szólam és zenei réteg megfajtását, vagy legalább annak a sejtését, a zene összhangját és mélyebb értelmét, körülbelül azt érezve, mint Forman filmjében Salieri, mikor Mozart halálos ágyán fekvve tollba mondja neki sorban, szólamonként a Requiem Confutatisát. Majd az elemzés végén felhangzott az utolsó akkord D-dúrban, hogy a tengermély fájdalom után anticipálja a Ressurexit kitörő boldogságát.

„Szajátva álltam”, és talán akkor fedeztem fel magamnak, hogy „...az égben bál van, minden este bál van.” A beállott csendben ezt Marci bácsi is megerősítette – mondván: – „Fiam, ilyen zenéket emberek nem írnak. Mikor Bach ezeket papírra vetette, ott állt mögötte az Isten, és a kezét a vállain nyugtatta.”

Úgy érzem, ennyi év után is, hogy e kérdésben örök konszenzus alakult ki közöttünk.

S hogy mennyire progresszív szellem volt, abból is látható, hogy egy ilyen alkalommal említette Isten létének újabb bizonyítékaként Bartók III. zongoraversenyének andante religioso tételét, amelyet akkor nem értettem meg, de ma már tudom, hogy ebben is igaza volt.

De teljes ember volt ő, s mint ilyen, igazi charmeur is. Közismert volt a szépasszonyok iránti rajongása, és az is hogy milyen szellemesen tudott csevegni velük, udvarolni nekik. Valaki egyszer otrombán azt mondta neki: „...hogy lehet Marci, hogy te ilyen csúnya vagy, és mégis szeretnek a nők?” Az illető nyilván nem értette, hogy mi a belső szépség, az, ami Marci bácsit különböző tette sok sudár daliánál.

Talán megbocsátanak nekem, ha ez a subjektív visszaemlékezés az ilyenkor szokásosnál elragadtatottabbra sikerült, de akik ismerték őt, remélhetőleg egyetértenek velem abban, hogy az örökkévalóságból fakadó erőt Vass Márton kántor úr valóban megérezte, megértette és kinyilvánította, nemcsak az orgona mellett, hanem szép és értelmes életének egész tanúságával is.

„Megszelídíteni”

A kis herceg rókájától tanulhatjuk meg ezt a küldetészerű létezést, mely arról szól, hogy a dolgok és személyek birtoklása helyett azok/ők akkor válnak valóban a mienkké, ha megismerjük őket. A megismerésükből szinte „védhetetlenül” adódik a megszeretésük. A megszeretett dolgok és emberek pedig kapcsolatokat jelentenek, melyektől, melyek miatt, melyekért élhető az emberi lét. Ha pedig valakit/valamit szeretet vesz körül, az kivirul, kiteljesedik, csodákra lesz képes, míg szeretet hiányában személy is, tárgy is elsorvad.

A rövid kis definícióm alátámasztására az irodalom gyöngyszemeit lehetne felsorakoztatni Adytól Tamási Áronig, de a következetesség és a helyhiány csak a kis herceg 21. fejezetéből egy rövidke részlet idézését teszi lehetővé (Antoine de Saint-Exupéry: A kis herceg).

„Számodra én is csak ugyanolyan róka vagyok, mint a többi száz- meg százezer. De ha megszelídítesz, szükségünk lesz egymásra. Egyetlen leszel a számomra a világon. És én is egyetlen leszek a te számodra... A róka elhallgatott, és sokáig nézte a kis herceget...

...Az emberek nem érnek rá, hogy bármit is megismerjenek. Csupa kész holmit vásárolnak a kereskedőknél. De mivel barátkereskedők nem léteznek, az embereknek nincsenek is barátai. Ha azt akarod, hogy barátod legyen, szelídíts meg engem...

...A kis herceg elment, hogy újra megnézzé a rózsákat. – Egyáltalán nem vagytok hasonlók a rózsámhoz – mondta nekik. – Ti még nem vagtok semmi. Nem szelídített meg benneteket senki, és ti sem szelídítetek meg senkit. Olyanok vagytok, mint a rókám volt. ...De én a barátommá tettem, és most már egyetlen az egész világon. A rózsák csak fesszengtek, ő pedig folytatta: – Szépek vagytok, de üresek. Nem lehet meghalni értetek. Persze egy akármilyen járókelő az én rózsámra is azt mondhatná, hogy ugyanolyan, mint ti. Holott az az igazság, hogy ő egymaga többet ér, mint ti valamennyien, mert ő az, akit öntözgettem... Mert ő az, akit szélfogó mögött óvtam. ...Mert őt hallottam panaszkodni meg dicsekedni, sőt néha hallgatni is. Mert ő az én rózsám. Azzal visszament a rókához.

...– Isten veled – mondta a róka. – Tessék, itt a titkom. Nagyon egyszerű: jól csak a szívedet lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan... Az idő, amit a rózsádra vesztegettél: az teszi olyan fontossá a rózsádat... Te egyszer s mindenkorra felelős lettél azért, amit megszelídítettél. Felelős vagy a rózsáért...”

Tehát ez az emberi (biológiai túli) létezés alapja, hogy legyen legalább egy rókánk, vagy rózsánk, akiért meghalni is hajlandók volnánk, és örökre felelősek vagyunk érte.

Ez a megszelídített állapot jön létre a szülő-gyermek kapcsolatban, a barátságban, a szerelemben és az igaz ügynek odaadott emberben.

Más formában ugyan, de hasonló kapcsolatba kerülhetünk a minket körülvevő tárgyakkal, élőlényekkel és szintén a megszelídítettségen alapszik az egészséges hazaszeretet és a lokálpatriotizmus is.

Én nem ide születtem, de rózsáim és rókáim között ott van Vörösvár. Ez a hely lett választott hazám. Azért élek itt és születtem ide gyermekeim, mert egy kicsit engem is megszelídített. Megszelídített az is, ami, és az is, ami lehetne.

Ha már engedte magát megszeretni ez a táj, ez a város (az itt élők, akiket ismerek), és az irántuk érzett szeretetem felelőssé is tesz értük. Abban kell őket segítenem, hogy Vörösvárnak minél több (egymástól és a várostól) megszelídített lakója lehessen, hogy mindenkin az az érzés uralkodjon el: Jó itt élni...vagy itt jó élni, ahogy tetszik.

Ennek a célnak az esélyei oly módon erősíthetők, ha a vörösváriak minél több és minél szorosabbá fűződő, minél barátságosabb kapcsolat lesznek képesek egymással ápolni.

Ez elsősorban nem szerencse, hanem munka és akarat (= ráfordított idő) kérdése. Csinálni kellene a barátkozást, de hol?

Most jön a szépirodalom után a nyers hétköznapi realizmus, ami persze azért nem független egymástól. A fölemlített lehetőségek teljes kimerítését nem jelenthetik a sok áldozattal és tisztességes szándékkal intézményekben működtetett (sokszor speciális tevékenységre szerveződött) klubok, tanfolyamok, stb. A spontán kapcsolatteremtésnek is teret kellene adni.

Hála Istennek, városunkban a gyermekvállalási kedv talán az országos átlagot is meghaladja. Örömmel tudatom, hogy (számomra) ez azt jelzi, Vörösvár egy életpárti, élni akaró település.

Nem hiszem, hogy nagyot tévedek, ha azt állítom, hogy Pilisvörösvárnak közterületi játszótere jelenleg nincs. Nagyon sok vakációzó gyerek egyetlen lehetősége, hogy a házuk előtti porban/sárban ülve próbálja feltalálni magát. Pilisvörösvárnak kevés közttere van, azok is általában nagy forgalmúak. Az oktatási intézmények érthetően védik az udvaraikat a gyűjtögető életmódú vandáloktól. A környező erdők pedig nem alternatívái a szabadidőparkoknak.

Találni kellene alkalmas helyeket, ahol a „jó itt élni” tudat és a „jó veletek együtt lenni” érzése TERET nyerhetne. Csak úgy, a megismerés örömeért.

A környezetünk és egymás megszelídítésének egyik kínálózó helyszíne lehetne a Zrínyi utca, Hunyadi utca és a Zrínyi utcai óvoda által határolt terület. Ez gyakorlatilag a Liget közepé. Az itt elterülő két teleknyi parlag magát kínálja, hogy a szabadidős sport és egyéb szabadterei tevékenységeknek adjon helyet.

Azt gondolom, hogy a gimnázium udvarának példájára egy kézilabdapálya néhány szabadterei játékkal, homokozóval, padokkal kiegészítve nem kerülne horribilis összegbe. Feltehetően nem csak magamról, hogy pozitív önkormányzati hozzáállás mellett a vörösváriak is szívesen megtámogatnák az ügyet kétféle munkájukkal.

Lelki szemeimmel már látom is, ahogy kisgyermekes anyukák ezen a játszótéren beszélnek meg örömeiket, aggályaikat, miközben az aprónép önfeledten homokozik, csúszdázik körülöttük. A hétvégeken apukák és nagyfiúk játszanának barátságos mérkőzéseket. Tisztességben megöszült nagypapák találnának társaságra egy asztali sakktabla fölé hajolva... és a folytatás már csak fantázia és lelemény kérdése.

Lenne hely, ahol esélyt tudnánk adni azoknak a bizonyos kapcsolatoknak, a személyes kötődés, a spontán megismerés, a barátkozás szálainak szövődésére. Az egymás és szűkebb környezetünk megszelídítésére. Ha akarjuk... Csak rajtunk múlik... Csak rajtunk múlik?

Csontos Barnabás

Közhasznú egyesület gyermekáldásért

A János kórházban működő Budai Meddőségi Központ lombikbébi programjának köszönhetően ma már egyre több – korábban gyermekáldásra hiába váró – házaspár ismerheti meg az anyaság és az apaság örömeit.

Az esélyeket egy hét hónappal ezelőtt bevezetett új módszer jelentősen javította. A módszer lényege, hogy a laboratóriumi körülmények között megtermékenyített petesejt, embrió burkán lézersugárral ejtenek egy kis vágást, így a visszaültetés során az embrió könnyebben megtapad a méh nyálkahártyáján. E módszernek hála, ma már minden második házaspár részesülhet gyermekáldásban azok közül, akik jelentkeznek a lombikbébi programra.

Egy-egy ilyen beavatkozás rendkívül költséges, esetenként meghaladhatja a félmillió forintot is. Ezért 1998 augusztusában megalakult a Budai Lombikbébi Közhasznú Egyesület, amely céljával tűzte ki a programban részt vevők anyagi támogatását.

Az egyesület feladatának tekinti szakmai fórumok, előadások, összejövetelek szervezését is a lombikbébi program megismertetése és népszerűsítése érdekében.

F. A.

Akik a lombikbébi programot támogatni kívánják anyagilag, a következő számlaszámra küldhetik el adományaikat:

Budai Lombikbébi Közhasznú Egyesület
14020001-27 885390-01000001

A vörösvári Mersány Eliza, az első magyar „lézerbaba” sok kis társával együtt a Budai Meddőségi Központ lombikbébi programjának köszönhetően jött a világra. A jó kedélyű, jó étvágyú, kicsattanó egészségű kisbaba – szülei szeméfénye – most héthónapos.

Deutsches Abitur im Gymnasium

Im Nationalitätengymnasium von Werischwar wurde dieses Jahr zum dritten Mal Abitur in der Nationalitätensprache gemacht.

In vielen taucht dabei wahrscheinlich die Frage auf, inwiefern das Abitur in diesem Gymnasium anders ist als in den anderen.

Die Viertklässler der Nationalitätengymnasien haben in deutscher Sprache eine der ungarischen Sprache und Literatur ähnliche Prüfung abzulegen. Die Prüfung besteht aus einem schriftlichen und einem mündlichen Teil, wobei nicht nur die grammatischen Kenntnisse der Schüler, sondern auch Ihre Kenntnisse in der deutschen Literatur geprüft werden. Außerdem müssen sie in Geschichte auch in deutscher Sprache antworten. Es sieht also ganz anders aus, als ein normales deutsches Abitur. Allerdings ist das nicht umsonst, denn hier geht es nicht nur um ein Abitur in Deutsch, sondern auch – natürlich abhängig von den Noten – um die staatlich anerkannte Mittel – bzw. Oberstufe in Deutsch.

Den schriftlichen Teil der Prüfung bildet ein max. vierseitiger Aufsatz, die die Schüler in 4 Stunden über ein selbstgewähltes literarisches Thema zu schreiben haben. Das Unterrichtsministerium bietet jedes Jahr 3 Themen an, darunter eins, das kein konkretes Werk angibt, sondern den Akzent eher auf die umfangreichen literarischen Kenntnisse der Schüler legt. Das zweite Thema ist immer der Vergleich zweier konkreter Werke und im dritten Thema geht es seit 1994 um die Literatur der deutschen Minderheit in Ungarn. So hatten die Abiturienten in diesem Jahr unter folgenden Themen zu wählen:

1. Geld-Sozialprestige in der deutschen Literatur.
2. Vergleichende Analyse der Gedichte von R. M. Rilke und F. Hölderlin.
3. Sprache und Identität in den Gedichten von Valeria Koch.

Die Schüler bekommen dann für ihre Arbeit eine Inhaltsnote und eine Sprachnote.

Ungefähr einen Monat später ist dann die

mündliche Prüfung an der Reihe. Hier müssen die Schüler Thesen sowohl in deutscher Literatur als auch in deutscher Sprache ziehen. An der mündlichen Prüfung am 21. Juni nahm als Gast auch ein Mitglied der Minderheitenselbstverwaltung, Erika Bogár teil. Sie war an dem Ablauf der Prüfung um so mehr interessiert, da sie vor 6 Jahren auch ein ähnliches Abitur ablegte, und zwar im Deutschen Nationalitätengymnasium von Budapest. „Es war ganz komisch, an der anderen Seite des Tisches zu sitzen. Ich konnte mit den Schülern, die ganz blaß mit zitternden Händen und Füßen ankamen, völlig mitfühlen.“ – erzählt Erika.

Andererseits fühlte sie sich als Mitglied der Minderheitenselbstverwaltung verpflichtet, sich darüber zu informieren, wie der Minderheitenunterricht im Gymnasium vor sich geht bzw. wie die Schüler den an die Nationalitätengymnasien gestellten Anforderungen entsprechen können.

Und nicht zuletzt ergab sich dadurch eine gute Möglichkeit, ihre zukünftigen Kollegen kennenzulernen. Sie wird ja ab September auch am Gymnasium unterrichten.

Ich habe sie über ihre Eindrücke über das Abitur in deutscher Sprache und Literatur gefragt. Sie stellte fest, daß die Mehrheit der Abiturienten sowohl sprachlich als auch inhaltlich gut vorbereitet war. Es ist ihr aufgefallen, daß die Thesen in deutscher Literatur erst bei der Aufklärung anfangen, weil sonst der Stoff viel zu groß wäre. Bemängelt hat sie ein bißchen – mit den Augen einer Deutschlehrerin –, daß die Schüler über die literarische Epoche kaum etwas ausgesagt haben. Aber um so besser fand sie die Werkanalysen. Die Schüler versuchten die Werke in Zusammenhängen zu sehen und die Aussage der Werke auf die Gegenwart zu beziehen. Hervorgehoben hat sie noch das freie Thema unter den 25 ganz konkreten Thesen. Bei dieser These konnten die Schüler über das Thema sprechen, das sie als Projektthema im Laufe des Jahres anhand zahlreicher Zeitungsartikel bearbeitet haben.

„Was den sprachlichen Teil der Antworten betrifft“ – setzt Erika fort – „waren die Thesen sehr lernerfreundlich und praxisorientiert zusammengestellt. Die Thesen beinhalteten

einen Text, aus dem die Schüler einen Teil laut vorlesen und dann den Inhalt nacherzählen sollten. Im Zusammenhang mit dem Text stellte dann den Schülern ihre Deutschlehrerin Fragen, die die Grammatik betrafen und schließlich mußten einige Wörter erklärt werden.“

Die Vorsitzende des Prüfungskomitees, Maria Klotz beurteilte die Leistung der Abiturienten auch ziemlich positiv, obwohl sie feststellen mußte, daß die Klasse über mittelmäßige Fähigkeiten verfügte.

„Die Wahl der schriftlichen Themen war dieses Jahr ziemlich gleichmäßig verteilt und erfreulicher Weise haben vier Schüler das Nationalitätenthema gewählt.“ – erinnert sich Maria Klotz an das Abitur zurück. „Die Abiturienten analysierten die Werke sehr kreativ, ihre eigenen Gedanken kristallisierten sich in der Analyse heraus. Auch die mündlichen Antworten gelangen im großen und ganzen gut. Die Schüler sprachen zusammenhängend, logisch, den grammatischen Regeln entsprechend über ihre Themen.“

Die Prüfung bestanden alle. Von den 17 Kandidaten erwarben 11 die Oberstufe in Deutsch und 6 die Mittelstufe in Deutsch aufgrund ihrer Leistungen. Die Vorsitzende hob die Leistung zweier Schülerinnen hervor, nämlich die von Veronika Nyíró und Erika Hackenberger. Sie gelangen beim Landeswettbewerb für deutsche Sprache und Literatur ins Finale. Außerdem hob Frau Klotz die Arbeit der Gastlehrerin Barbara Burkuhl hervor, die die Schüler nicht nur sehr gewissenhaft zum Abitur vorbereitete, sondern auch ihre Arbeiten sehr präzise korrigierte. Sie ist der Meinung, daß durch die werkimmanenten Analysen, durch die gemeinsame Bearbeitung der Leseerlebnisse in den Unterrichtsstunden Frau Burkuhl wesentlich zur Beliebtheitmachung der Literatur beiträgt. „Aber auch die bedeutende Rolle der Klassenleiterin darf nicht außer Acht gelassen werden.“ – erwähnt Maria Klotz am Ende unseres Gesprächs.

Hoffentlich bleibt es auch in der Zukunft bei diesem oder bei noch besserem Niveau, worauf das Gymnasium, aber auch die Stadt Werischwar stolz sein können.

Ibolya Sax

Wallfahrt zum Bründel

Die Wallfahrten der Werischwarer führten einst nach Maria-Einsiedel, nach Tschowanka zum „Prindl“ und nach Heiligenkreuz. Diese Wallfahrten waren für die Teilnehmer immer ein großes Erlebnis, das man im ganzen Leben nicht vergessen hat. Sie waren mit einer seelischen Stärkung und Bereicherung verbunden.

Zu diesen Wallfahrtsorten gingen sie immer zu Fuß in Prozession, nur die Älteren und die Kranken fuhren in sg. „Fiedewagen“.

Früher bewegten diese Wallfahrten viele Menschen, besonders beliebt war die Wallfahrt zum Heiligen Bründel. Im Walde außerhalb des Dorfes Tschowanka steht das Gnadenkirchlein und in seiner nächsten Nähe ist der heilige Brunnen. Ursprünglich war dies ein griechisch-orthodoxer serbischer Wallfahrtsort, den die katholischen Deutschen in Besitz nahmen. 1845 ließ hier eine Ofner Bürgersfrau, nachdem sie am Bründel Heilung gefunden hatte, die erste Kapelle der Mutter Christi zu Ehren errichten. Schriftliche Erinnerungen weisen aber schon seit 1837 auf die Quelle hin: „Urkund dessen unterzeichneter nach meinem

Katholischen Glauben bekenne, daß mein Kind lange Zeit blind gewesen und nach vergeblich gebrauchter kostspieligen ärztlichen Hilfe, zu dem Csobánkaer Heilbründel in dem Mai Monath des verflossenen Jahres gebracht, und auf christliche Aufopferung und derley Gebrauch desselben Wassers vollkommen geneset wurde, hiermit beglaube.“ (Martin Peller, Werischwar)

1948 wurde das Kirchlein abgerissen und an seine Stelle ein größeres gebaut. Da die deutsche Bevölkerung nach dem zweiten

Weltkrieg aus Tschowanka ausgesiedelt wurde, bat der damalige Pfarrer die Deutschen in Werischwar um Hilfe bei der Renovierung der Kirche. So ist das heutige Aussehen der Waldkirche dem Zusammenschluß der Werischwarer im Jahre 1977 zu verdanken.

Heute geriet dies schon fast in Vergessenheit. An der Wallfahrt an dem auf den 2. Juli folgenden Sonntag (Mariä Heimsuchung) nehmen immer weniger Gläubige teil und wenn schon, dann mit dem Auto oder mit dem Bus. Die Prozession mit den singenden und betenden Kindern, Mädchen und Bur-schen, mit den Männern und Frauen, mit der Musikkapelle, den Fahnen und dem Kreuz ist leider schon längst Vergangenheit. Auch die Waldmesse hat schon eine ganz andere Stimmung, die statt den 6-7 Priestern wie früher, heuer nur von zwei gehalten wurde und obwohl an der Messe noch viele Ungarndeutsche teilnahmen, ertönten keine deutschen Lieder mehr.

Ibolya Sax

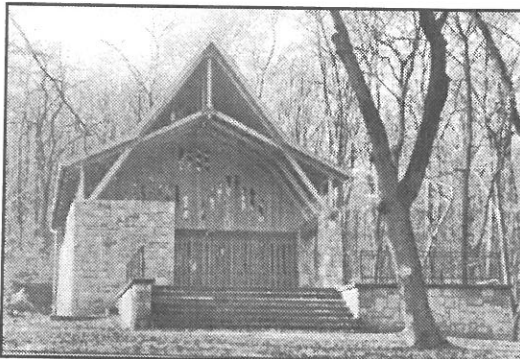

Foto: Die neuerrichtete Wallfahrtskirche (1977)

Helytörténeti hétpróba

Játékunk szponzorai: Könyvesbolt, Photo Porst, Ott József, Schäffer Gyula és ...

3. kérdésünk: A Fő út 44-46. sz. alatt egykoron egy U alakú épület állott, amely iskolaként szolgált. A képen (a Völgyi család udvarában) az iskola egyetlen megmaradt épületrésze látható, az iskolaszolga egykori szolgálati lakása. A Fő út felé eső épületrészt, ahol hajdanán a tantermek voltak, már lebontották.

Melyik iskola volt ez, és mikor fogadott először tanulókat?

*Leány iskola
múlt század 2. felétől*
A 2. kérdésre adott helyes válasz:

A júniusi lapszámunkban közölt fotón a volt Konzum épülete látható, ahol csak bányászok vásárolhattak. (Ma a Speciális Otthon, vagy ahogy a vörösváriak mondják: a Szoci található itt.)

A 3. kérdésre adott választ lapzártáig, augusztus 10-ig lehet szerkesztőségünk címére eljuttatni.

Sitten und Bräuche im Juli

Nach überlieferten Beobachtungen wird die große Hitze der Erntezeit Ende Juli durch große Regen unterbrochen. Man sagt: Magdalena weint gern, und es bedeutet, daß der 22. Juli oft ein regnerischer Tag ist. Er galt mancherorts auch als Unglückstag, so durfte man z.B. in Bogdan (Dunabogdány) an diesem Tag nicht baden, denn es wurde gesagt, daß Magdalena die Badenden ins Wasser zieht.

Regnete es aber nicht, so bat man die Heilige Anna (26. Juli) um Hilfe. Die Heilige Anna wurde als Beschützerin der Armen, der Arbeiterinnen und der Näherinnen betrachtet.

Der 25. Juli ist der Jakobustag. Die Wetterregel sagt: „Ist es zu Jakobi hell und warm, macht zu Weihnachten den Ofen warm.“ Das bedeutet: Jakobi ohne Regen, deutet auf einen strengen Winter.

Ibolya Sax

Képeslapok a Pilisi-medencéből

Interjú Gyarmati Richárddal

Amikor megbeszéltük a találkozót, lelki szemeim előtt egy idősebb férfi alakja jelent meg, s úgy gondoltam, a rengeteg képeslap egy élet gyűjtőmunkájának eredménye, aztán, amikor megláttam ezt a fiatal embert, Gyarmati Richárdot, már tudtam, hogy szenvedélyének a még fellelhető képeslapok csökkenő mennyisége és nem az idő szab határt.

– Sok képeslapja volt, és elhatározta, hogy gyűjteni fogja, vagy az ötlet született meg előbb?

– Először bélyeget gyűjtöttem, és egyszer le akartam szedni egy képeslapról. Mivel nem sikerült, jobban megnéztem a képeslapot. Egy piliscsabai kastélyt ábrázolt. Megtetszett, eltettem – hétéves voltam akkor –, azóta kutatom a régi lakóhelyemet és környékét ábrázoló képeslapokat.

– Mennyit sikerült eddig felkutatnia?

– Hétszáz felül van a birtokomban Csabáról, több száz Vörösvárról és a környékről. De vannak más témájúak is, ezek a cseréhez kellenek.

– Hogyan történik a gyűjtés?

– Van, aki úgy gyűjt képeslapot, hogy csak a századfordulóról, vagy vasútállomásokat, kastélyokat, témák szerint. Én a Pilisi-medencét ábrázolókat keresem. A gyűjtők között már korábban, az Internet előtt is szoros kapcsolat alakult ki. Ha valakivel cserélni szeretnék, akár öt más fajtájú képeslapot is be kell szereznem. Persze pénzért is vehetek, de a reális árat nagyon nehéz megállapítani. A képeslapokat nem jegyzik úgy, mint a bélyeget. Sokat kapok ajándékba.

Kedves emlékem az, amikor egy csabai cigányfiú a lomtalánítás után boldogan szaladt hozzám egy kidobott bőröndben talált képeslappal.

– Melyik a legrégebből származó képeslapja?

– Egy 1881-es keltezésű. Ez azért is különleges, mert nem sokkal előtte 1871-ben találták fel a képeslapot. Egy postás figyelt fel egy olyan küldeményre, amelyen a szöveget a feladó papír hiányában egy dobozból kivágott keménypapírra írta, és rajzolt is rá. Mivel a képeslapot az ember nem mindig rögtön adja fel, az enyém akár még régebbi is lehet, mint amit a feladás dátuma mutat. Ez felbecsülhetetlen értéket képvisel.

– Úgy gondolom, a képeslap háromszorosán is érdekes lehet. Egyrészt van rajta fotó vagy rajz, a másik oldalon a bélyeg, és nagy valószínűséggel szöveget is tartalmaz. Ez a régi lap milyen információt hordoz?

– Ez egy satírozott rajz, katonatisztek ábrázol, a szöveg rajta a következő: „Már csak tizenkét napom van hátra.” A címzett egy „úrhölgy”. De van egy öt darabos sorozatom, amelynek a címezéséből kiderül, hogy egymást követő napokon ugyanannak a Cservenka Idának adták fel. Egy katona írt a kedvesének arról, hogy hol voltak kiképzésen, gyakorlaton. Számomra leginkább a kép a fontos, azt kell megjegyezmem, a színét, a feliratot, hogy ugyanolyan véletlenül se vegyek meg.

– Ön megváltoztatta a képeslapok életét, amennyiben nem kallódnak valahol a szekrény mélyén, nem kerülnek a szemébe, megmaradnak, láthatjuk azokat. Mennyiben változtatták meg az ön életét?

– Nem is tudom, milyen lehetne az életem e nélkül. Ráadásul más szenvedélyem is van: siklóernyőzöm, terepmotorozom és cselgáncsozom. A mai napig gyűjtöm a bélyegeket és a gyufacímkeket is. Voltak érdekes élmé-

nyeim. Egyszer egy piliscsabai erdőszél ábrázoló képre bukkantam, és kiderült, hogy az a bácsi még él. Elvittem hozzá a képeslapot. Nagyon meghatódott, hogy ezt a fiatalkori szép emléket egy kisgyerek viszi el hozzá. Már nem reménykedett benne, hogy viszontlátja. Ők telepítették piliscsaba erdeit, büszkén mesélt róla. A szomorú az, hogy Dévényi Antal két hónap múlva meghalt, de jó arra gondolni, ahogy ezt a beteg embert az én képeslapom néhány órára boldoggá tette. Aztán meg látható haszna is van a képeslapjaimnak. Temetőnkben a hősi emlékművet is azok alapján állították fel. Ilyen módon újítanak fel régi kerítéseket, teraszokat.

– Milyen jövőt szán a gyűjteményének?

– Szeretnék minél több kiállítást, hogy megmutathassam. Tovább gyűjteni, amíg még lehet. Aztán, ha lesz egy fiam, úgy fogom majd nevelni, hogy felkeltsem az érdeklődését, megszeresse, és annak ellenére, hogy készen kapja, szenvedélyesen kötődjön hozzá.

Temesvári Anna

Gyarmati István képeslap-kiállítása a Pilisvörösvári Napok keretében augusztus 14-től 20-ig tekinthető meg a Közösségi Ház első emeletén.

A gyűjtő egyedülálló gyűjteménye kiegészítése érdekében várja mindazok jelentkezését, akik birtokában vörösvári vagy pilisi-medencei képeslapok vannak.

(Tel.: 06-26-374-406; 06-209-374-406.)

Gyarmati Richárd gyűjteményének legszébb, legértékesebb darabjait újságunk következő számaiban is közzé tesszük. Mostani számunkban a Gromon Andrásnéól és Kövér Zoltántól kapott képeslapokból válogattunk.

– A szerk.

„Nem én gázoltam el a férjét!”

„Magyarországon minden tizedik közlekedési baleset írható az ittasan vezetők számlájára. Már csekély mennyiségű alkohol elfogyasztása is súlyos következményekkel járhat. Néhány üveg sör legurítása után lehet valaki egy társaságban a legtündéribb, lelegragadóbb ember, a humor és jókedv kiapadhatatlan forrása, de ugyanez az ember az országúton egyben potenciális gyilkos...”

Riportunkban a vörösvári rendőrök és a Pílisi-medencei polgárőreinek június 19-20-i közös őrzésének néhány pillanatát idézzük fel.

– Uram, fogyasztott ön alkoholt?
– Egy üveg sört ittam...
– Csak egyet?
– Hát, lehet, hogy kettőt, igen, azt hiszem kettőt...
– Na, akkor fújjon bele, legyen szíves, a szondába!
...
– Fújja erősen, amíg a trillázó hangot nem hallja meg...

A Jagerhof söröző előtt posztolunk, Piliscsabán, néhány perccel múlt éjfél. A közúti ellenőrzés során megállított megszeppent autós kényszeredetten válaszolgat Drávecz Ferenc főtörzsszermester kérdéseire, majd sorsába beletörődve belefúj a zsebszámológépnél alig nagyobb készülékbe. Már éppen kifogy a szuflából, amikor a szonda trillázni kezd. A főtörzs a kezébe veszi a ketyerét, a kijelzőn gyors iramban peregnek a számok.

– Ez bizony már nem szabálysértés, mondja 0,45-nél, hanem vétség. – Ne adj' isten, hogy felmenjen 1,6-ra, mert akkor már bűncselekménynek számít.

Az autós dermedten nézi a kijelzőt, mint aki már felkészült arra, hogy bilincsbe verjék, és a legsötétebb börtön mélyére vessék. A számok pergése azonban lelassul, majd 0,56-nál megállapodik.

– Feljelentést fogok ön ellen tenni ittas vezetésért. Kérem, fáradjon velünk vérvételre – mondja udvarias, de határozott hangon a főtörzs.

A lefűlt autós nem ellenkezik, nagyot sóhajt, és beül a rendőrautóba. Van is miért

sóhajtoznia, mert mint kiderül, sofőrként dolgozik egy vörösvári cégnél, ha a rendőrök elveszik a jogosítványát, az állásának is löttek...

– Miért iszik, ha vezet? – feddi meg őt a főtörzs.

A fiatal srác egészen apróra húzza magát össze a hátsó ülésen, s fogadkozik, ő tényleg csak két üveg sört... és nem szokása, de ezentúl főleg soha többé... meg igazán hülyeség is...

Valóban csak néhány sört ihatott, egyáltalán nem részeg, de ez a rendőrök nem hatja meg. Magyarországon minden tizedik közlekedési baleset írható az ittasan vezetők számlájára. Már csekély mennyiségű alkohol elfogyasztása is súlyos következményekkel járhat. Néhány üveg sör legurítása után lehet valaki egy társaságban a legtündéribb, lelegragadóbb ember, a humor és jókedv kiapadhatatlan forrása, de ugyanez az ember az országúton egyben potenciális gyilkos...

Vörösváron vagyunk, a mentőállomás emeletén lévő ügyeleti szobában. Az ügyelet orvos álmosan botorkál elő, ma már ez a negyedik vérvétele. Az előző három ittas vezetőt Szentivánon tartóztatták fel a rendőrök és a környékről összesereglett vörösvári, csabai, szentiváni és borosjenői polgárőrök. Nem vagyok büszke rá, hogy mind a három ittas vezető vörösvári volt. Az egyiket, egy Skoda sofőrjét csak nehezen csípték el, a felszólításra nem állt meg, és negyedórába telt, mire meglett az autót. Persze, nem volt sok esélyük a szökevényeknek, a rendőrök

és a polgárőrök az összes utcát lezárták, egymással rádióan állandó kapcsolatot tartva. A történet érdekessége, hogy a sofőr lekapcsolása után, a tulajdonos ült a volánhoz – Csak haza kell vinni valahogy a járgányt, ha a haver lebukott! –, de néhány méter után őt is „lemeszelték”, és ő is az ügyeleten kötött ki. A harmadik vörösvárit egy motor vezetésétől „tanácsolták el” a rendőrök. Mivel mindhárman fogyasztottak alkoholt, a vérvétel után a jogosítványukat is elvették.

„Hősünk” rezzenéstelen arccal, megadóan túri a vérvételt, még azt is megengedi, hogy a számára nem túl kellemes eseményt lefényképezem. Drávecz főtörzs közben adminisztrál, egy egész oldalas kérdőívet kell kitöltenie az esetről.

– Mennyibe fog ez nekem kerülni? – kérdezi aggódva a lefűlt sofőr.

– Egyelőre 3500 forintba, ennyi a vérvétel költsége, aztán – ha a vizsgálat eredménye megérkezik – lehet, hogy a jogosítványába. Most egyelőre visszaadom a papírjait, mert különben hétfőn nem tudna munkába állni – mondja nem kevés jóindulattal a főtörzs.

– És hogyan jutok én most vissza Csabára?

– Az a maga dolga! Taxizást nem vállalunk – hangzik a lakonikus válasz, mert azért a jóindulatnak is van határa...

De nem is lenne időnk visszavinni őt, mert indulnunk kell Ürömpre, éjjel két óráig ott igyekszünk kiszűrni az ittas vezetőket.

Másfél óra alatt közel száz autót állítunk meg. Molnár László hadnagy az egyik irányból, Drávecz főtörzs a másikból „meszeli le” az autókat, az elektronikus szonda nem is győzi, a főtörzs zsebéből előkerülnek a hagyományos szondák.

– Ezek már kissé elavultak, nem? Csalni is jobban lehet velük... – akadémikodom.

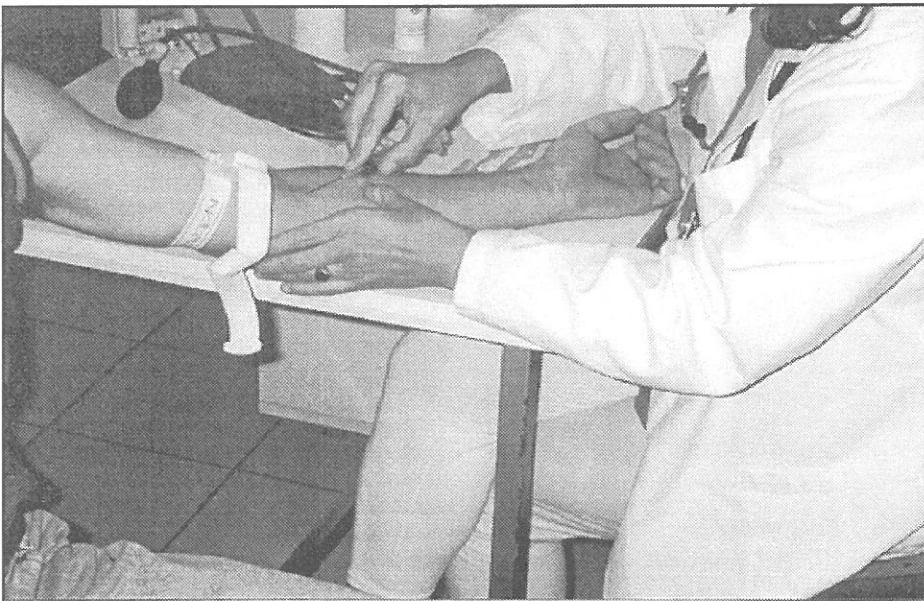
– Én jobban szeretem ezeket, mint azt az elektronikus masinát. Csalni meg nem lehet, mert ha nem fújja meg a jómadár, akkor nem melegedik át az üveg. Egyébként én már az autós tekintetéből is meg tudom állapítani, hogy ivott-e vagy sem. Nemigen tudnak engem már átjéteni, hiába csinálnak itt nekem színházat...

Ürömpön két óra alatt egyetlen ittas vezető sem akad horgora. Senki sem bosszankodik. Ez lenne a természetes máshol is...

Vissza Vörösvárra. Rövid eligazítás a rendőrség előtt: lezárni a diszkrét környékét, a kis utcákat is, minden autót ellenőrizni...

Sajnos, nem sok időbe telik, hogy megérkezzék az első kuncsaft. Csaba felé, a tűzéptelepnél posztoló rendőrök fülelnek le egy ittas vezetőt. Ez azonban nem megy olyan könnyen, mert a volánnál ülő srác kiugrik a kocsiból, és megpróbál kereket oldani. Nincs esélye. A történet vége pedig: szonda, vérvétel, s a jogosítvány elvétele.

Három óra tájban egy Pest felől érkező kis Polskit állít meg Drávecz főtörzs a mentőállomás előtt. Egy fiatal, húszévesforma srác vezet. Ahogy kiszáll a kocsiból, és kissé imbolyogva megáll mellette, nem kell hozzá rutin, én is rögtön észreveszem rajta, hogy ivott, s nem is keveset.

– Esküszöm, hogy nem ittam – kezdi, s szavai ugyanúgy imbolyognak, mint ő maga. Egy perc múlva már csak arra esküszik, hogy rövidet nem ivott.

– A barátaimmal voltunk a lánchídi ünnepeken, esküszöm, hogy csak két sört ittam. Különben is, én a (...) fia vagyok, itt lakom, nem messze innen.

– Tőlem lehet az Orbán fia is, a törvény mindenkire egyformán vonatkozik – mondja kissé feszült hangon a főtörzs. – Fújja meg a szondát. Addig, ameddig nem trillázik.

A fiatalember fújja a ketyerét, vagy inkább csak lélegzik a csövön keresztül. A főtörzs bosszankodik, ez nem megy, a hagyományos szonda pedig elfogyott.

– Na jó, akkor gyerünk a vérvételre, nem kell messze mennünk...

– De én irtózom a vérvételtől – mondja most ijedten a srác. – Sikítani fogok...

– És az ittas vezetéstől nem irtózik, attól nem sikít? – lesz egyre mérgesebb a főtörzs.

Bent az ügyeleti szobában a nővér is korholni kezdi a csinos, szimpatikus fiatalembert:

– Én nagyon haragszom az ittas vezetőkre. Az én férjemet is egy részeg autós gázolta el. 39 éves volt, egy felelőtlen, másokkal nem törődő ember okozta a halálát... Élhetett volna még...

– Nem én gázoltam el a férjét – mondja pökhendien a srác.

– De maga is éppolyan felelőtlen, mint az az ember, aki őt elgázolta... Maguk fiatalok, mind olyan felelőtlenek – sóhajt a nővér, s fejét lehajtva írja be a fiatalember adatait az ügyeleti naplóba.

Hajnali négy óra van, már világosodik az égbolt. A rendőrök zsebében öt frissen elvett jogosítvány lapul.

Baleset ezen az éjjelen nem történt.

Szerencsére.

Indulhatunk hazafelé.

Fogarasy Attila

Tájékoztató

Tájékoztatjuk a lakosságot, hogy a Pilisvörösvári Rendőrőrsön **nyári szabadságolás miatt az ügyfélfogadás az alábbiak szerint szünetel:**

- személyi igazolvány ügyintézés: **augusztus 2-től 23-ig;**
- gépjármű-ügyintézés: **július 26-tól augusztus 16-ig.**

Sürgős ügyekben a Budaörsi Rendőrkapitánysághoz kell fordulni. Az ügyfélfogadásról felvilágosítást adnak a **06-23/420-055-ös telefonszámon.**

Polgárőrgyűlés

Július 7-én a Gilde étteremben megrendezett ünnepi polgárőrgyűlés keretében adta át *dr. Túrós András*, az Országos Polgárőr Szövetség elnöke a vörösvári polgárőrök számára a polgárőr tanfolyam elvégzését tanúsító okleveleket. Az elmúlt hónapokban ország-szerte összesen 15 ezer polgárőr végezte el a tanfolyamot. Ma e nélkül senkinek nem újítják meg a tagságát, és nem kaphat igazolványt.

Manhertz Ferenc, a Vörösvári Polgárőr Egyesület elnöke köszönti a polgárőrgyűlés résztvevőit

Az OPSZ elnöke örömmel tudatta a vörösvári polgárőrökkel, hogy közel tízéves kérésük teljesül azzal, hogy a következő évben érvénybe lépő új jogszabályok már „közfeladatot ellátó személynek minősítik a polgárőröket”, így azok nagyobb hatékonysággal és személyes biztonsággal végezhetik majd önként vállalt munkájukat.

Dr. Túrós András hangsúlyozta, hogy Magyarországon az elmúlt időszakban méréselődött a bűnözés növekedése, csökkent az igen súlyos bűncselekmények száma, és ebben jelentős szerepe van a polgárőröknek.

Markos György, elnökhelyettes – a népszerű színész és humorista – kiemelte a rendőrökkel és az önkormányzattal való kapcsolattartás fontosságát: az önkormányzat, a rendőrség és a polgárőrség hármassága kell hogy érvényesüljön mindenhol a bűnmegeelőző munkában.

E hármasság a gyűlést is jellemezte, hiszen azon nemcsak a polgárőrség, de a rendőrség vezetői is részt vettek: *Szabó Jenő* ezredes, budaörsi rendőrkapitány, *Sárközi Ferenc* ezredes, a kapitányság közrendvédelmi főigazgatója, *Koczka Gábor* őrsparancsnok, valamint részt

vett az ünnepségen, és köszöntő beszédet mondott *Botzheim István* polgármester.

A polgármester úr a magas rangú rendőrségi és polgárőr vezetőikkel a gyűlést megelőzően eredményes tárgyalást folytatott a rendőrség és a Városrendőrség épületcseréjéről. A vendégek megsejmeltek az órs – a remények szerinti későbbi kapitányság – új otthonának kiszemelt Városrendőrség épületét.

Megállapodtak arról, a továbbiakban mindent megtesznek annak érdekében, hogy az épületcseréhez, az órs személyi állományának bővítéséhez, és ennek nyomán a kapitányság létrejöttéhez szükséges feltételek minél előbb megteremtődjenek.

Az ünnepi gyűlést követően a helyi polgárőrök vacsorával vendégelték meg a magas rangú polgárőr-, rendőrségi és önkormányzati vezetőket és a környező településekről érkezett polgárőrtársaikat.

Fogarasy Attila

A Pilisi-medence Kistérségi Érdekegyeztető Tanács (Kréta) határozatai

A Budaörsi Rendőrkapitányság fejlesztéséről

A Kréta kéri a megyei főkapitány urat, tegye meg a szükséges intézkedéseket, hogy a terület a megyei átlaggal egy szintre tudjon kerülni.

A Pilisi Rendőrkapitányság létrehozásáról

A Pilisi-medence települései megerősítik és újra kinyilvánítják azon szándékukat és kérésüket, hogy a területen kialakult helyzet végleges megoldására mielőbb hozzák létre a Pilisi Rendőrkapitányságot pilisvörösvári székhellyel.

A Pilisi Közbiztonsági Alapítványról

A Kréta tagönkormányzatai támogatják a Pilisi Közbiztonsági Alapítvány létrejöttét, kinyilvánítják azon szándékukat, hogy a települések egyenként csatlakoznak az alapítványhoz.

Kézilabdás sikerek és egy leendő sportcsarnok nyomában

Az NB-II-es bajnokságot nyert férfi kézilabdacsapat sikeréről a legutóbbi lapszámunkban már beszámoltunk. Ezúttal az eredmények mögött rejülő munkának, az utánpótlásnak és a klub működésének a bemutatására keritünk sort.

Kis túlzással azt is mondhatnánk, hogy ez egy egyszemélyes egyesület. Persze a csapatok körül sürgölődő vezetők is sokat és jól dolgoznak (csak néhány név a teljesség igénye nélkül: Gneth Zoltán, Peller György, Halmschláger Antal, Steckl László stb.), de a legnagyobb teher kétség kívül egy emberre hárul. A 30 esztendő Pándi Gáborra, aki a Pilisvörösvári Terranova KSK ügyvezető elnöke, edzője és játékosa egy személyben. (Úgy látszik, Vörösváron mindig felbukkan valaki, aki megszervez és működtet egy sportágot. Ilyen volt Mirk Mátyás, aki létrehozta, illetve felélesztette Solymáron és Vörösváron a kézilabdát, és ilyen most Pándi Gábor is.)

Az egyesületben 3 korosztályban 35-40 lány és 4 korosztályban 50 fiú sportol. A lányoknál az ifjúsági csapat besegít Piliszentivánnak, a szomszédok színeiben játszanak, mert az ottani NB II-es csapatnak nincs utánpótlása. A velük kötött szerződés értelmében a lányok bármikor visszahívhatóak, hogy a továbbiakban már Vörösvár csapataként játszanak. Ők most ötödikek lettek a bajnokságban. A mini és a serdülő-csapatok a budapesti bajnokságban játszanak, és olyan csapatokat vernek, mint a Vasas és az FTC. Ők kétszer, a nagyobbak pedig négyszer edzenek egy héten. A távlati cél az (ha majd az anyagi feltételek is meglesznek), hogy a lányok, már Vörösvár csapataként, az NB II-ben játszhasanak.

A fiúk, ugye, bajnokok lettek és úgy tűnik hogy tovább erősödnek. Az Elektromosból visszatér a korábbi gólszák, Hidasi Tamás, két év szünet után pályára léphet a volt solymári kapus, Brandhuber Zoltán, és ha egészséges, Manhertz Péterre is számít az edző. Egyedül Kovács Péter távozik, aki főiskolai tanulmányai miatt Gyöngyösön folytatja a játékot. De nézzük az utánpótlást is. A korosztályos bajnokságokban a minik az 5., a serdülők a 4., az ifjúságiak pedig a 7. helyen végeztek. A játékosok heti 3, illetve 4 edzésen vesznek részt. Ami azt jelenti, hogy a lányok és a fiúk hétfőtől péntekig délután fél háromtól este fél nyolcig elfoglalják a pályát. És emellett Solymáron és a Templom Téri Általános Iskolában is edzenek.

Pándi Gábor:

„A bajnoki mérkőzéseinket teremben, tehát a solymári sportcsarnokban kell játszsanunk, ezért úgy tervezem, hogy két edzést ott tartok majd, az egyik a solymári csapattal közös lesz. Az erőnléti edzéseken a Herkules Fitness Klub segít, a felnőtt

játékosok ingyen használhatják a termet. A solymári szereplés persze pénzbe kerül (1 óra 4000 Ft), de amíg nincs csarnokunk, nem tudunk máshol játszani. Az Önkormányzat, a Terranova és a Liegl Kft., valamint a Halmschláger Rt. nélkül már most is bajban lennénk. Az NB I-B újabb terheket ró ránk. Az első mérkőzésünket szeptember 19-én itthon játszunk majd, de a későbbiekben többször Baranya megyébe is elutazunk majd játszani, és Szombathelyre is el kell mennünk. Számításaim szerint ebben az osztályban minimum évi 7 millió Ft-ra van szükség. Nekünk most 4,5 millió Ft-unk van, de bízom benne, hogy a még hiányzó pénzt is elő tudjuk teremteni.

Rengeteg a dolog, ezért védeni már biztos hogy nem fogok, éppen elég munkát ad az edzősködés és az egyesületi ügyek intézése. Jó lenne, ha találnánk olyan edzőt, aki segítene. Hosszú távon biztos, hogy nem jó, ha egy edzőnek ennyi csapata van. És na-

a város fejlődését. A környezetünkben ez a forma remekül működik, elég csak a piliszentiványi főteret megnézni, azt is alapítványi formában készítették el. Jó lenne, ha ezek a kezdeményezések nálunk is nagy szerepet kapnának.

A sportcsarnokkal kapcsolatban persze két kérdés azonnal felmerülhet. Az egyik hogy hol legyen, a másik hogy mennyibe kerül, és ki fizeti azt? Nos, egyelőre két lehetséges helyszín jött szóba. Az egyik a gimnázium udvara, amely mellett a jó infrastruktúra szól, valamint az, hogy egy ott megépülő sportcsarnok kiszolgálhatná a Vásár téri Német Nemzetiségi Általános Iskolát, valamint a gimnáziumot is. Megfontolandó viszont a parkolási gond, a jelenlegi körülmények között ugyanis parkolóra nincs elég hely. A másik lehetséges helyszín a sportpálya mögötti, jelenleg még szántóföldi terület, amely azonban az Általános Rendezési Tervünkben már belterü-

A leány kézilabdacsapat Pándi Gábor edzővel

gyon kellene egy sportcsarnok is. Piliszentivánnak, Solymárnak és Vörösvárnak is NB-s csapatai vannak, ezeknek kötelezően teremben kell játszani. Az egyetlen solymári csarnok annyira zsúfolt, hogy lassan már az ottani sportolni vágyók szorulnak ki belőle. Biztos, hogy egy vörösvári csarnok is tele lenne. Szerencsére most úgy tűnik, lehet valami a dologból.”

Botzheim István, polgármester:

„A képviselő-testület határozata értelmében július 26-ig elkészül annak az alapítványnak az alapító okirata, melynek célja, hogy a városban sportcsarnok épüljön. A testület egyetért ennek szükségességével, és az önkormányzat tevékeny részt kíván abban vállalni, hogy ez meg is valósuljon. Ha kell, tanácsadással, a pályázati anyagok elkészítésével és benyújtásával, a tervek elkészítésével segítünk. Ez egyébként már nem újdonság, annak idején a mentőállomás megvalósítása is így kezdődött.

Nagyon örülök ennek a kezdeményezésnek, és remélem, hogy ez az alapítvány és később létrejövők is jelentősen segítik majd

letként szerepel. Amennyiben a területvásárlásokról sikerül megállapodni a tulajdosokkal, akár itt is felépülhet a sportcsarnok, egy második labdarúgópálya szomszédságában. Itt nincs helyhiány, viszont az infrastruktúrát teljes egészében ki kell építeni. Szóval ezzel lesz még bőven dolga az önkormányzatnak és az alapítványnak is. Azt is figyelembe kell venni, ez legalább 2-300 millió Ft-os beruházást jelent, ezt egyedül, még állami támogatás mellett sem tudja vállalni az önkormányzat. Elsőrendű feladatunk most a csatornázás befejezése, amely legalább 600 millió Ft-ba kerül majd. Útépítésre pedig 1 milliárd Ft kellene. A város éves költségvetéséből pedig évente csak 100-150 millió Ft jut a fejlesztésekre. Ennek ellenére nem véletlenül hozzuk létre ezt az alapítványt. Ha a sportcsarnok létesítése ügyében eddig tapasztalt társadalmi és vállalkozói buzgalom ezután is megmarad, akkor együtt sikerrel járhatunk.”

Beteg-e a vörösvári foci?

Az attól függ, honnan nézzük. Mert ha onnan, hogy hány korosztályban mennyien játszanak és milyen eredménnyel, akkor egészséges mint a makk. Ha meg onnan, hogy a Pilisvörösvári Labdarúgó Egyesület elnöksége és a Polgármesteri Hivatal között jelentős nézeteltérések, viták vannak, akkor beteg. No, de vegyük sorra a nézőpontokat.

A vörösvári foci egészséges, mert széles tömegbázison alapszik. Az egyesületnek 5 korosztályban közel 120 igazolt játékos van, és az eredményeket tekintve Vörösvár jelentős erőt képvisel Pest megye labdarúgásában. A labdarúgópálya talaja a jelentős igénybevétel ellenére is jó, mérkőzésre alkalmas.

Peller Gábor a PLE elnöke:

„Egy évvel ezelőtt egy teljesen szétesett egyesületnek lettem az elnöke. A felnőtt csapat épphogy bent maradt a megyei első osztályban, jóval kevesebb játékos volt, és a pálya állapota is siralmas volt. Ma nyugodtan meg lehet nézni a gyepet, füvesítettünk, saját erőnkől fűnyíró traktort vettünk. A pályán még világítás sem volt, azt is megcsináltuk, és mára gyakorlatilag kész az öntözőberendezés is. Es bár féltjük a pályát, hiszen csak ez az egy van, a sporttelep kapuja mégis mindenki előtt nyitva áll.

Öt korosztályos csapatunk van, a pályán délutánonként óriási a nyüzsgés. Volt NB-s játékosok foglalkoznak a labdarúgókkal, a diák és serdülőcsapatnak Pogács Ferenc, a másik serdülőcsapatnak Széplaki József az edzője. A mi csapatainkról is elmondható, hogy helyi erőkből, vörösváriakból állnak. A felnőtt csapat a 18 csapatos megyei első osztályú bajnokságban a korábbi 12. hely után idén a 6. helyen végzett. Úgy fejlődtek ennyit egy év alatt, hogy nem vettünk új játékosokat. A 8-11 éves korosztályos csapatunk a megyei bajnokság 3. helyén végzett. Ők a legkisebbek, a felpályások. A 12-13 évesek és a nagypályás serdülők pedig másodikként lettek. Az ifjúsági csapatunk a 9. legjobb volt a megyében. Büszkék vagyunk a diákcsapatunkra is, akik megnyertek Perbálon egy nemzetközi tornát! A kicsik kb. hatvanan a gröbenzelli tornán is szerepelnek. A szakmai munka tehát jó, és ezt a szurkolók is érzik, látják. Nyugodtan mondhatom, hogy a templomon kívül csak focimeccsre jár heti rendszerességgel több száz ember.”

A vörösvári foci beteg, mert a sporttelep és elsősorban az azon újonnan felépített klubház működéséről, céljairól az egyesület pénzügyi gazdálkodásáról a működtetőnek, az egyesületnek és a tulajdonosnak, az önkormányzatnak homlokegyenest más elképzelései vannak.

Peller Gábor:

„Egy évvel ezelőtt még a korábbi önkormányzattal szóbeli megállapodást kötöttünk, mely szerint az öltözőépület mellé klubházat építünk. Ha már az öltözőépület olyan, amilyen, legalább egy kulturált épületünk legyen, ahol az emberek leülhetnek, a csapat közelében lehetnek, ahol fogadhatjuk a tá-

mogatóinkat, a vendégeinket. És amelynek a bevételéből segíteni tudjuk a focit! Mert ahhoz, hogy az egyesület a jelenlegi szinten működjön tovább, legalább évi 6 millió Ft kell. Az önkormányzati támogatás 2 millió Ft, a többi nekünk kell előteremtenünk. Számításaim szerint a klubház bevételéből évi 1-1,5 millió Ft-ot vissza tudnánk forgatni a labdarúgásba.

Igaz, elkövettünk egy hibát is. Nem gondoltunk rá, hogy egy mobil faépületre is építési engedélyt kell kérnünk. Ez az új önkormányzat megalakulása után derült ki és a hivatal felszólítására pótoltuk is a hiányosságokat. Beszereztük az összes szakhatósági engedélyt (Tűzoltóság, ÁNTSZ stb.), és megkaptuk az építési engedélyt. Két barátságatlan szomszéd feljelentése miatt azonban ezt visszavonták, és jelenleg úgy tűnik, hogy a fennmaradási engedélyt sem kapjuk meg. Akkor pedig nem lesz pénz, nem lesz vörösvári labdarúgás.”

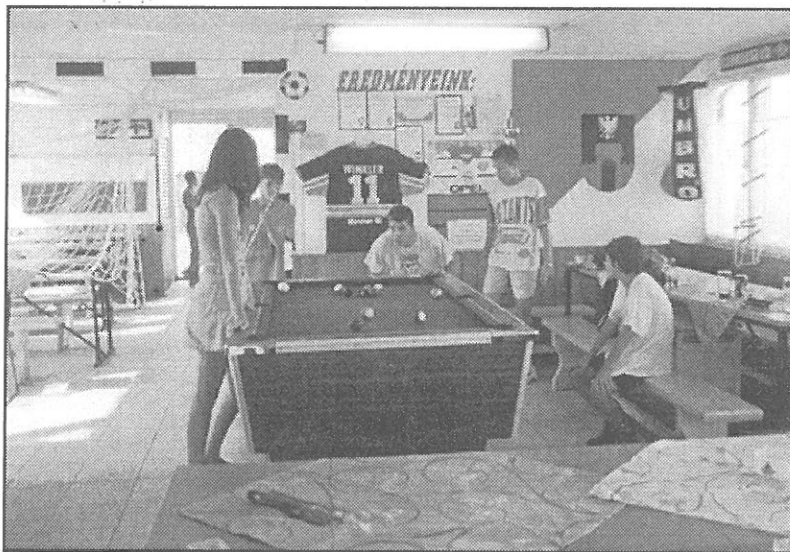
Botzheim István, polgármester:

„A képviselő testületnek mint politikai döntéshozóknak az égvilágon semmi baja sincs a labdarúgással. Sőt. Egy ember sincs a testületben, aki ne támogatná a sportot, ne tartaná azt fontosnak. De csak rendezést, törvényes keretek között. Ebben az esetben az egyesület elnökségének nem a képviselőtestülettel, hanem a törvényekkel, illetve az azokat alkalmazni köteles Polgármesteri Hivatallal van baja. Az előző önkormányzattól semmiféle tájékoztatást nem kaptunk, hogy a sporttelepen klubház építésére szóbeli megállapodás kötött. Amikor ez kiderült, már az alapozási munkák folytak. Hiánypótlásra, tervrajz és építési engedély kérelem benyújtására szólítottuk föl az egyesületet, amelyet az meg is tett. Mire azonban a hivatali eljárás befejeződött már állt a ház, melynek fennmaradását, működését olyan személyek fellebbezték meg, akik addigra már hónapok óta éjszakába nyúló zenés mulatságok miatt nem tudtak pihenni. Így – és egyéb más okok miatt is – a hivatal visszavonta az építési engedélyt. Ott tehát egy engedély nélküli felépített klubház áll, melyben nem olyan tevékenység folyik, mint amiben megállapodtunk. A hivatal és a sportegyesület közötti szerződést Peller Gábor elnök is aláírta, melynek értelmében a klubházat csak sportcélokra szabad használni. A környezetet zavaró, engedély nélküli zenés bulik, a szeszes ital felszolgálása nem sport. Ezekhez például üzemeltetési engedély is kell. Nem kerülhetünk szembe a többi vörösvári vállal-

kozóval, mondván ha az egyiknél eltekintünk a törvények betartatásától, akkor a többieké miéért nem? Mondok példát is: a klubházban csempészték játékgépeket is találtak, az erről szóló hivatalos feljelentés is megvan.”

Peller Gábor:

„Minden szükséges engedélyünk megvan, a szeszes ital forgalmazásáé is. A kezdeti hibánkat már elismertük, de én a jóindulatot hiányolom a legjobban. Nem értem, hogy két »jóakaró« miatt miért kerülhet veszélybe egy egész sportegyesület gazdálkodása. Ha az önkormányzat már nem segít, legalább ne akadályozza a munkánkat. Azon a pályán, amely nem is a mi tulajdonunk, az egy év alatt több mint 5 millió Ft értékű fejlesztést hajtottunk végre, teljesen saját erőből. Hol volt eddig az önkormányzat? A 2 millió Ft-os támogatásuk alig néhány hónapi működéshez elég. Mi eddig csak pénzt, munkát és energiát fektettünk be a vörösvári fociba. És nem akarunk úgy járni, mint az általam nagyon nagyra becsült egykori elnök Kovács Antal Potyka, aki rengeteget tett a vörösvári fociért, és aztán rengeteget bukott rajta. Mondják meg, ha útban vagyunk, már holnap hajlandók vagyunk felállni. De akkor abban is biz-

A klubház belülről

tos vagyok, hogy ha mi abbahagyjuk, akkor sokáig nem lesz számottevő labdarúgás a városban. 1500, a tevékenységünket támogató aláírás van a birtokunkban. Talán ezt is figyelembe kéne venni...”

Botzheim István, polgármester:

„A törvények mindenkire vonatkoznak és Peller Gábornak éppen ezzel van baja. Talán magának a sportegyesületnek is meg kellene vizsgálnia, miképpen lehetséges ez, jó-e ez így. És az erre a kérdésre adandó választ is nekik kell megfogalmazniuk.”

Nos, a cimben feltett kérdésre, hogy beteg-e a vörösvári foci, a cikkíró nem tud egyértelmű választ adni. Nem is ez volt a célja, hanem csak a tájékoztatás. Hogy – sajnos – ilyen is van a közéletünkben. Kár érte. Mert lehet, hogy ebben a meccsben olyanok is vereséget szenvedhetnek, akik semmiről sem tehetnek. Az a több mint 100 játékos, aki a szívét adja Vörösvár színeért.

Én a magam részéről érték drukkolok.

Várhegyi Ferenc

Bemutatjuk rovatszerkesztőinket

Várhegyi Ferenc sportszerkesztő

Várhegyi Ferencet jól ismerik a technikai sportok szerelmesei. Ismertséget, hírnevet televíziós műsoraival, ezen belül is elsősorban a Forma 1. futamainak közvetítésével szerzett magának. Egy éve megvált az MTV-től, azóta a Eurosport magyar nyelvű adásában hallhatjuk őt autó- és motorversenyek kommentátoraként.

1963-ban született tősgyökeres vörösvári család sarjaként. (Apai ágon a Vencl, anyai ágon a Krivinger családdal tart rokonságot. Edesapja és nagyapja a híres Mauterer zenekarban zenéltek.) A gimnáziumot Pilis-vörösváron végezte. Érettségi után kitanulta a fénycsákész szakmát, majd közel 10 évig a Peműben dolgozott fényképezésként és reklámpropagandistaként.

Gyermekkorától kezdve aktívan sportolt. Tagja volt a solymári, majd a vörösvári kézilabdacsapatnak, ez utóbbinak nemcsak játékosa, hanem egy időben edzője is volt.

Egy baleset következtében fel kellett hagynia a sportolással. Ekkor fordult az érdeklődése a sportújságírás felé. Kitűnő eredménnyel elvégzett egy sportriporter-képző iskolát. Az egyik ottani tanára a Telesport szerkesztője volt. Ő kérte fel a tehetséges, fiatal riportert a műsorban való részvételre. 1995-től közel 30 Forma 1-es gyorsasági futamot közvetített. De nemcsak sportműsorokban láthattuk őt, több ízben vezette is szerkesztette a Mélyvíz című műsort is. Jelenleg a Eurosport magyar szerkesztőségének a munkatársa. Sportújságokban is gyakran találkozhattunk cikkeivel. Tagja a Magyar Újságírók Szövetségének.

Rovatszerkesztői kinevezése tulajdonképpen visszatérést jelent a vörösvári sajtóba, hiszen 1994-ben szerkesztője volt a helyi vállalkozók által kiadott újságnak, a Vörösvári Hírlapnak.

Nemrégiben elvégezte a Testnevelési Egyetem rekreációs edző és menedzser szakát, jelenleg pedig a sportmenedzseri szakon folytatja tanulmányait.

Nős, két gyermek edesapja.

- A napokban láttam egy szumóversenyt a Eurosporton, amit te közvetítettél. Mondd, hogyan tudod kiejteni egyáltalán ezeket a kacifántos japán neveket?

- Mi tagadás, kellett némi nyelvtudományokat folytatnom ahhoz, hogy kiderítsem, melyik betűt, hogyan kell ejteni...

- Hogyan zajlik egy-egy közvetítés, ha jól tudom, te is csak annyit látsz a versenytől, amennyit mi, nézők...

- Azzal a különbséggel, hogy a párizsi központból időnként a fejhallgatón kapok angol nyelven információkat a szerkesztőtől. Ez azonban nem pótolja azt, hogy az ember nincs ott a versenyen, nem jut friss, élő információkhoz, nem éli meg testközelben a történéseket, s a verseny láza nem ragad rá ugyanúgy, mint a versenyzőkre...

- Ha jól érzed, most egy kicsit nosztalgizál a Forma 1-es múltadra visszatekintve...

- Nem tagadom, hogy életem egyik legnagyobb élménye és sikere a Forma 1-es versenyek közvetítése volt. Gondold csak meg: egy egyszerű falusi gyerek előtt, akinek élete addig meglehetősen behatárolt körben zajlott a poros Tó utcától a fővárosig, hirtelen kitarul a világ; bejárhatja Európa és a világ országait, megismerheti az ott élő embereket, megismerkedhet, és hétről-hétre találkozhat a világ legnagyobb és leghíresebb autóversenyzőivel, konstruktőreivel, és mindehhez természetesen az is társul - mivel ezeknek a közvetítéseknek másfél-kétfélmillió hazai nézője van -, hogy az ember neve egy csapásra ismert lesz. A Forma 1-re nemhiába mondják, hogy gördülő cirkusz. Csillogó-villogó, látványos, izgalmas és varázsos világ. Aki egyszer beleszöppen, egy életre szóló élménnyel lesz gazdagabb, s nehezen válik meg tőle...

- Te mégis megváltál a Telesporttól, s így a Forma 1-től is.

- Ennek több oka is volt, a legsúlyosabb és egyben legprózaibb oka az volt, hogy a Magyar Televízióban manapság szinte csodának számít az, ha az embert kifizetik az elvégzett munkájáért. Nagy megtiszteltetésnek

éreztem azt, amikor a Eurosporttól megkelestek, hogy vegyek részt a magyar nyelvű adás szerkesztésében. Egy ideig párhuzamosan dolgoztam mindkét tévénél, de aztán az MTV új vezetősége hozott egy olyan rendeletet, amely ezt megtiltotta. Ennek következtében egy évvel ezelőtt megváltam az MTV-től.

- Végleges a szakítás?

- Én szívesen szerkesztettem műsorokat a közszolgálati televízióban. Sokat tudok a televíziózásról, rengeteg tapasztalatot gyűjtöttem az elmúlt években. Ha megkeresnek, nem fogok nemet mondani. De nem fogok törleszkedni sem, hogy visszavegyenek. Ha kellek, megtalálnak.

- Milyen elgondolásokkal pályáztad meg a Vörösvári Újság sportrovátát?

- Úgy érzem, most hazataláltam. Nem szabad elfelejteni, hogy az ember honnan indult. Hiszem, hogy a verseny- és szabadidősportnak a jövőben még nagyobb szerepe lesz az emberek életében, mint eddig. Remélem, mindenki felismeri majd a sport és az egészséges életmód jelentőségét. Ebben kívánok segíteni, ugyanakkor tudom, hogy főleg a versenyport nagyon érzékeny, „rázós” terület. De ezt is meg kell mutatni, mert csak így lesz teljes a kép.

Fogarasy Attila

Városi asztaliteniszbajnokság

A Községi Házba várják azon gyermekek és felnőttek jelentkezését, akik szeretnének benevezni a Pilis-vörösvári Napok keretén belül megrendezésre kerülő városi asztaliteniszbajnokságra.

A versenyt augusztus 16-án (búcsúhétfőn) a Templom Téri Általános Iskola tornatermében tartják. (14 óraker gyermekek, 16 óraker felnőttek részére.)

A versenyre augusztus 10-ig lehet jelentkezni a Községi Házban Haász Éva igazgatónál.

Beteg-e vörösvári foci

Folytatás az előző oldalról

Utóirat: Lapzártakor Peller Gábor még a következők közlésére kérte a szerkesztőséget. Véleménye szerint a polgármester úr és a sportegyesület között még 1993-ban kötött szerződés, amely alapján valóban tilos a sportpályán szeszes italt árusítani azért sem érvényes, mert az SE részéről aláírta Kovács Antal hivatalosan nem volt bejegyezve mint elnök. Ezt egy 1998-as Pest megyei Főügyészségi levéllel tudja igazolni.

Természetesen ennek eldöntése sem a szer-

kesztőség feladata, erre megvannak a megfelelő szervek. Véleményünk azonban van a dologról. Szokatlan, de legalábbis furcsának találjuk, hogy hosszú éveken át úgy működhetett a vörösvári labdarúgó klub, hogy a felügyeletet gyakorló ügyészség nyilvántartásában még tavaly is az a Müller János szerepelt elnökként, aki már jóval korábban lemondott erről a tisztségről. Őt Kovács Antal és Nanyista István követte, majd pedig ugye Peller Gábor. Nem tudjuk, hogy a vörösvári önkormányzatban miért nem tudtak erről, bár vélhetően ez nem dolguk. De mint az élet bebizonyította erre sem árt odafigyelni. És ezen nem árt, ha a sportegyesü-

let tagsága is elgondolkodik. (Mint volt sportoló pontosan tudom, hogy a játékosok ezek a dolgok nem érdeklik, nem is feladatuk a vezetők munkájába beleszólni.) De azért az megengedhetetlen, hogy ennyire nem figyelnek oda, mi történik körülöttük, velük. Ez persze nem a jelenlegi elnökség hibája, ők ebből a szempontból feddhetetlenek. Csak hát - úgy látszik - sajnos ez is jellemző a vörösvári focira. Ideje lenne már komolyabban venni magunkat. Mielőtt a világ vesz minket komolytalanul és nevet ki minket.

V. F.

Zöld hírek

A Környezetvédő és Természetbarát Egyesület tájékoztatja városunk polgárait, hogy az önkormányzat által elkülönített pénzeszközök a védetté nyilvánított vadgesztenyefák (*Aesculus hippocastanum*) aknázómoly elleni permetezéséhez még változatlanul az illetékek rendelkezésére állnak! Ismereteink szerint évente három alkalommal szükséges a permetezés. Első alkalommal május hónapban! A kivitelezés mikéntjéről megoszlanak a vélemények. Egyesületünk azokkal ért egyet, akik leghatékonyabbnak a légi úton történő permetezést tartják a bányatelepi Gesztenye utcában és a temetőben, a ravatalozó felé vezető úton is.

Az egyesület felvállalta, hogy társadalmi munkában restaurálja a római katolikus egyház tulajdonában lévő Nepomuki Szent János szobrot. A plébános úr beleegyezését adta a szobor eredeti helyszínén történő felújításához, amelyet *Csizmadia Imre*, egyesületünk igen aktív tagja meg is kezdett. Szükség szerint tanácsokkal segíti munkáját *Havas Ferenc* és *Sax László*.

A felújítási munka eredményéről a Vörösvári Újságban beszámolunk.

Egyesületünk június hónapban felvette a kapcsolatot a Pest Megyei Természetbarát Szövetséggel. Terveink között szerepel a jelentős természeti értékeket képviselő és már védetté nyilvánított területek felé vezető utak kiindulási pontján, a Szabadság út végén egy tájékoztató tábla felállítása. E táblán kerül elhelyezésre a területre jellemző védett növények és állatok fényképes tablója és a turistaut térképe.

A tábla felállításához megkérjük a szükséges engedélyeket a Polgármesteri Hivataltól és a Pilsai Parkerdő Rt.-től. Kezdeményezésünket támogatja a Természetbarát Szövetség is.

Egyesületünk igyekszik az önkormányzati támogatást a leghatékonyabban felhasználni városunk szépítése érdekében. Hozzájárulunk az Eperjes utcát közepén elválasztó sáv összeállításához, növényekkel való beültetéséhez. Hét köbméter termőföldet hoztunk az őszi telepítés előkészítése érdekében (köbméterenként 3000 Ft-ért), amelyet *Manhertz Mártonné*nek, a Heimatverein elnökének szervezésével a környéken lakók terítették szét.

Néhányan azonban másképpen értelmezték a „segítségnyújtást”, ugyanis a termőföldet nem a kijelölt területre hozták, hanem kissé távolabbra! Sajnos, a termőföld ára nem olcsó, s az elvitt néhány vödörnyinek is lett volna helye a talaj-előkészítésnél. Otthoni komposztálással elő lehetne állítani az elvitt mennyiségnek megfelelő humusz talajtakarót.

Az önzetlenül segítők munkáját ezúton is megköszönjük. Köszönet a *Várad*i családnak, *Stubner Lászlóné*nek és fiának. Szolgálatokra a későbbiekben is számítunk.

A Környezetvédő és Természetbarát Egyesület szeretné a jövőben elismerését kifejezni városunk azon polgárainak, intézmények és vállalkozások vezetőinek, tulajdonosainak, akik portájuk előtt rendszeresen takarítanak, gondozzák és ápolják az általuk kiültetett növényeket. Elismerésünket köszönőlevél küldésével és beleegyezésükkel a Vörösvári Újságban történő – esetleg fényképes – megjelentetéssel kívánjuk kifejezni.

Sajtos János
elnök

Harc az elemekkel

Emberemlékezet óta nem volt ilyen csapadékos és viharos időjárás Magyarországon. Az elmúlt hetek özönvízszerű esőzései a vörösvári tűzoltók számára is rengeteg munkát adtak.

Tűzoltóink hathatós segítséget nyújtottak a Pomázt és Csobánkát sújtó természeti katasztrófa elhárításában. Június 18 és 22 között a pomázi tűzoltókkal együtt kivették a részüket a vízszivattyúzási, híd-helyreállítási munkálatokban és a kidőlt fák eltávolításában.

Ha jóval kisebb mértékben, de Vörösváron is okozott károkat a viharos időjárás. A Budai úton egy családi ház pincéje telt meg vízzel, a gyógyszerraktárhoz pedig háromszor is ki kellett vonulniuk a tűzoltóknak, hogy az alagsorból a vizet kiszivattyúzzák. A Templom téren és a Vájár utcában kidőlt fák miatt riasztották őket.

(A helyreállítási munkákban nyújtott segítséget írásban köszönték meg az érintett települések polgármesterei.)

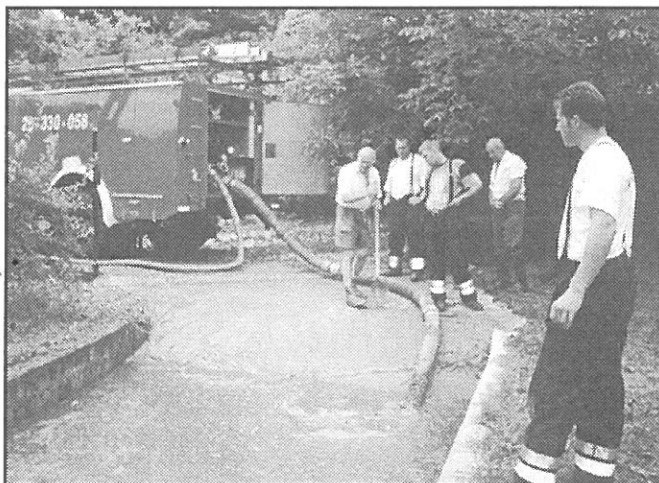
Július elején újabb esőfelhők érkeztek Magyarország fölé, a korábbiaknál is nagyobb károkat okozva.

A hatalmas mennyiségben lehullt csapadék következtében kritikus helyzet alakult

ki a Pest megyei Nagykátán is. A nagykátaiak kétségbe esve kérték segítséget a médián keresztül. Felhívásukra a vörösvári tűzoltók azonnal a segítségükre szeltek, és derekasan kivették a részüket a vagyonmentésben és kárelhárításban. Nehéz körülmények között kellett helytállniuk, bonyolult műszaki problémákat is megoldva. Az egyik helyszínen például 1,2 km hosszúságú tömlőt kellett lefektetniük a szivattyúzáshoz.

De nemcsak a víz, a tűz is pusztított a két esős időszak közötti kánikulai napok egyikén. Pontosabban pusztíthatott volna, ha tűzoltóink nem oltják el időben a város szélén keletkezett és a víkendházakat igencsak fenyegető bozóttüzet.

Sajnos súlyos balesetek is előfordultak, három esetben kellett feszítővágó segítségével kiszabadítani súlyos sérülteket összeroncsolódott gépjárművekből.

Köszönet

A Pilisvörösvári Önkéntes Tűzoltó Egyesület köszönetét fejezi ki támogatóinak. Az elmúlt időszakban a következő magánszemélyek és cégek támogatták anyagilag az egyesületet:

Bányai Bútorok Kft., *Bencsik János*, *Breier László*, *Bruckner István*, *Izák Márton*, *Kasza István*, *Kék Bt.*, *Manhertz István*, *Mirk Tamás*, *Sörös Tibor*, *Spiegelberger Zsolt*, *Szontág Márton*, *Waldi Kft.*

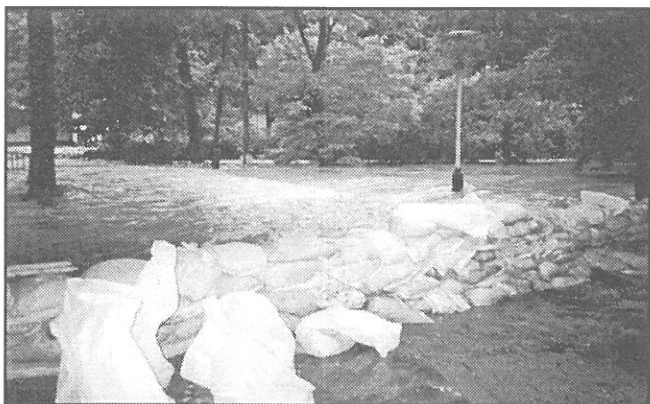
Fogarasy Attila

Erdei iskolának indult, „vízi tábor” lett belőle

Június 21-én a Vásár téri iskola 72 tanulója 5 tanáruk vezetésével erdei iskolába indult Kismarosra, akkor még nem sejtve, hogy az egyhetesre tervezett táborozásnak másnap vége szakad. A Börzsönyből lefutó Morgó és Török patak 22-én délelőtt, mindössze három óra alatt ugyanis úgy megduzzadt, hogy elöntötte az egész tábort. Dél tájban a zúgó-bölgő patakok már a hidakat ostromolták, s félfő volt, hogy elzárják a tábort a külvilágtól. Szerencsére a hidak kitartottak, és kora délután a tábor mind az 550 lakóját sikerült kimenekíteni a néhol már térdig érő vízből. (A befizetett táborozási díjat költségarányosan visszatérítik.)

Az erdei iskola elázott lakóinak ezután nem kell különösképpen szemléltetni Petőfi verssorait: „...tengert láték, ahogy kitekinték.”

A helyszínről jelentette: F. A.

Utoljára az „Emberi gondolkodásról”

Ha valaki figyelmesen olvasta az előző számban megjelent „Legyünk végre emberek” c. írást, látnia kellett, hogy nem egyetlen esetről szól, hanem egy kedvezőtlen jelenségről, melyet emberi gondolkodással el lehet kerülni. Saját, hat éve tartó kálváriámat csupán annak alátámasztására hoztam fel (nem véletlen, hogy megnevezés nélkül), hogy sajnos, van tapasztalatom a véleménynyilvánításra.

Igen szomorú, hogy mindkét vélemény csupán erre az egy esetre reagált, lealacsonyítva mondanivalómat szomszédi vitára, így azonban reflektálnom kell.

Braunné véleményéhez csupán annyit, hogy egy szabályos vállalkozást nem bírságnak közel kétféle Ft-tal, de a lényeg nem ez, hiszen nincs olyan engedély, mely csökkentené a sörösládák, hordók, borosballonok, targonca stb. idegtépő zaját.

Heider úr felé: az még szomorúbb, hogy városunk aljegyzője is csupán ennyit látott az említett írásban. Ön talán még azt sem tudta, hogy Vörösvár létezik, mikor én megpróbáltam ezt a vitát egymás közt elintézni, erre sajnos Braunncé nem ért rá, be nem tartott ígéretei miatt kellett a Hivatalhoz fordulnom. Braunncé akkor sem ért rá, be nem tartott ígéretei miatt, mikor az akkori jegyző konstruktív tárgyalást kívánt tartani 1994-ben, mint ahogy arra sem volt ideje, hogy átjöjjön hozzánk a szomszédba, meggyőződni arról, mit kell nekünk elviselnünk a rakodói által keltezt zajból. Ezek után, azt hiszem, önnek nincs joga engem megbélyegezni.

Továbbá: minden ember felháborodna akkor, ha egy 94-ben hozott, 3 napon belül mindenképp végrehajtandó határozat még 99-ben sincs végrehajtva, és annak végrehajtására egyetlen betű (!) intézkedés nem történt. Inkorrekt dolog volt kártérítési igényem összegét nyilvánosságra hozni, de ha már megtette, közzölöm, hogy az már rég nem annyi, és minden, általunk végigszenvedett nappal több lesz! Ezt a tényt a

Képviselő-testület figyelmébe is ajánlom. Ennek kapcsán azt is nyilvánosságra kellett volna hozni, hogy a helyi hivatal egyetlen tárgyaláson sem képviseltette magát?! Sajnos, valóban 1000 oldalas már az ügy, azonban, mint az ombudsman vizsgálata is megállapítja, a közigazgatás jóvoltából.

Mindezek miatt ezen újság hasábjain kérek egy időpontot Heider úrtól, mikor korábbi és jelenlegi képviselők jelenlétében alátámaszthatom a fentieket, és szintén itt publikálhatjuk. Célom ezzel is a közszolgálat, tájékoztatás.

Baksa István

„Legyünk végre emberek!”

Az előző cikkhez fűzött észrevétel végén tett ígéretemhez híven a nyilvánosság előtt nem kívánom folytatni a vitát, mivel ez két szomszéd vitája és **nem közérdekű probléma.**

Röviden csak annyit jegyeznek meg, hogy a Baksa úr mostani írásában foglaltak sem felelnek meg teljes mértékig a történeti valóságnak. Nem tudom, miként lehet az, hogy a korábban említett 1 millió forint mostanra már elérte a 2 milliót. Az viszont biztos, hogy Baksa úr 900 000 Ft kártérítést követel, „aztán rendeződik a vitánk”, de kártérítési perben döntés még egyszer sem született.

Egyebeket hozzáfűzni már nem kívánok.

Braun Jánosné

Tisztelt Baksa úr! Az ügygel kapcsolatban a tényt korábbi válaszomban már világosan megfogalmaztam. Mostani személyeskedő, sértő kijelentéseire nem kívánok reagálni, nem akarom a valóban közérdekű információk elől a helyet az újságban elfoglalni.

Heider László aljegyző

A szerkesztőség a maga részéről ezt a vitát lezárja, az ügygel kapcsolatban további írásokat nem fogad el.

Fogarasy Anikó felelős szerkesztő

Mária-hilf kápolna

Segítő Szűz Mária, segíts, hogy ne menjen végképp tönkre őseinktől ránk maradt drága örökségünk, melyet inséges időkben állítottak nem kis áldozatvállalással!

Lassan két éve van kitéve az időjárás viszontagságainak és egyéb veszélyeknek a pestisjárvány idején épült fogadalmi kápolna. Senkinek sem fáj a szíve érte? És miért nem?

Csak a közvetlen szomszédoknak fáj a szíve érte, és nem értik azt sem, hogy a partnereközleg vendégeit miért kell ilyen körülmények között fogadniuk.

Az, hogy barátainknak nem szívügye, esetleg érthető, és meg is bocsátható. De nekünk, mindannyiunknak aligha bocsátható meg a pusztulás, még ha csak kulturális vagy építészeti veszteségnek tekintjük is. Nem kellene-e őseinkhez hasonlóan az égiekhez esdekelnünk a sorozatos, talán nem kisebb katasztrófák idején? Ha már anyagi áldozatot nem vállalunk ilyenekért, legalább a meglévőket ne hagyjuk pusztulni!

Gromon Andrásné

Közérdekű hírek, információk

Köszönőlevél Fáth Ferenc órásmesternek

Tisztelt mester úr! Megköszönöm felajánlását és tevőleges segítségét, hogy térítés nélkül elvégezze a Városháza homlokzatán lévő óra beállítását és karbantartását.

Botzheim István polgármester

Mini Playback Show

Bizonyára vannak nektek is kedvenc sztárjaitok, akiket szívesen utánoznátok, akár nyilvánosság előtt is.

Amennyiben kedvet és tehetséget éreztek egy-egy énekes vagy együttes imitálására, várjuk jelentkezéseket a Pilisvörösváron megrendezésre kerülő Mini Playback Showra (Táti-ka). A show időpontja és helye: augusztus 18. (szerda) 14 óra, rendezvényudvar (a gimnázium udvarán).

A legjobbakat természetesen díjazzuk!

Augusztus 10-ig várjuk jelentkezéseket a Közösségi Házban, ahol előzetes egyeztetéssel próbalehetőséget biztosítunk.

Partnerkapcsolat

Csaknem 100 vendég érkezett Pilisvörösvárról Gerstettenbe július 2-án. A város lakóinak vendégszeretetének köszönhetően nem

okozott problémát a rengeteg ember elszállásolása. Ezúttal a gerstetteni és a pilisvörösvári fúvózenekarok kapcsolatának 10 éves évfordulóját ünnepelték. A találkozón a fúvózenekarok és pártoló tagjain kívül a pilisvörösvári táncsoport is részt vett.

Vörösvári fúvósok Svájcban

Nagy élményben volt része a Pilisvörösvári Cziffra György Zeneiskola Ifjúsági Fúvózenekarának. A nyarat egy ötnapos svájci vendégszereléssel kezdték Saas-Feeben, nem is akárhogyan. A koncertfúvós kategóriában bronz minősítést kaptak. Gratulálunk!

Színházi esték az Esztergomi Várszínházban

Nem kegyes az idén az időjárás a várszínházak látogatóihoz. Pedig úgy tűnik, évek óta egyre többeket vonzanak ezek a székesegyház árnyékában, ihletett környezetben megtartott előadások. A szabadtéri színház júniustól augusztusig tart, és történelmi drámákkal, vígjátékokkal, zenés darabokkal várja az idelátogató közönséget minden hétfőn, este fél kilenctől. Az augusztusi műsor a következő:

Aug. 6-7. Mindhalálig Beatles.

Aug. 13-14. Nagy András: Knédli – az Esztergomi Várszínház és a Madách Színház közös bemutatója.

Aug. 15. Gurney: Szerelmes levelek – Herédi Judittal és Gálfi Lászlóval.

Aug. 17-18. Varga Gábor: Tábornokok – a Nagyvárad Szigligeti Színház és az Esztergomi Várszínház közös bemutatója.

Aug. 20. „A magyar muzsika öröksége” – népzenei fesztivál.

Jegyet rendelni a 06-33/400-945-ös telefonszámon lehet.

Ösztöndíj középiskolásoknak

A Magyarországi Nemzeti és Etnikai Kisebbségekért Közalapítvány kuratóriuma tanulmányi ösztöndíj-pályázatot hirdet magyar állampolgárságú, nemzeti kisebbséghez tartozó tanulók számára, akik az 1999/2000-es tanévben gimnázium utolsó négy évfolyamának vagy szakközépiskolának a tanulói.

Csak az a tanuló pályázhat, aki iskolarendszerű, nemzetiségi oktatási programot megvalósító oktatásban vesz részt, és tanulmányi átlaga legalább 3,8.

Az ösztöndíj havi összege 5000 forint.

A pályázatok beadásának határideje: 1999. augusztus 13-a.

A pályázatok elbírálásának ideje: 1999. szeptember 09.

Az eredményről minden pályázót írásban értesítenek.

A pályázatokat egy példányban kell benyújtani az alábbi címre:

Levél cím: MNEK Közalapítvány 1357 Budapest, Pf. 2.

Személyes beadás esetén: Bp., V. ker., Akadémia u. 3. II/240.

Tel.: 06-1/332-7334 312-2824 302-6713

További részletek megtudhatók az Alapítvány honlapjáról: w3.datanet.hu/~mnekk

A honlapról a pályázathoz szükséges adatlap is letölthető.

Szivattyú

Hát lesz itt nagy „szívás”, mondom magamban! Mármin, ha tényleg szivattyút is telepíteni kell a csatornához. Nyeles telken lakunk, nyolcvan méterre az utcától, s lejjebb az utca-szintnél. A szomszéd is ezzel ijesztget, kell a szivattyú – ő ugyanebben a cipőben jár –, és már előre káromkodik. Belekerülhet az egész vagy 350 000 forintba. De ha mégsem kell szivattyú, akkor sem fogunk kijönni 200 000-nél kevesebbről.

Nézem a kamrában a befőttesüvegeket, vajon melyikbe dugtam el fölösleges ötezszeimet, de ott csak néhány összeaszott tavalyi csesznyebefőtt szomorkodik.

Hát kérem, ha nincs pénz a kamarában, nem lehet csatornát bekötögetni.

– Nem haladsz a korrál – mondja anyám.

– Haladnék én, csak pénz is kellene hozzá – így én. – Tudom, hogy rá kell kötni a csatornára, én is rá fogok kötni, istenuccse, de nem most, majd esztendőre vagy kettőre, ha lesz mi-ből.

Ebbe aztán én belenyugszom, anyám azonban nem, s továbbra is szidogat, hogy az utcában már majdnem mindenki rákötött, csak én nem. Hová lesz így a világ, ellep minket a szennyvíz.

Néhány nap múlva jön ám a pecsétes, hivatalos papír a Városházáról, s idézi a köztisztasági rendesen, hogy azt mondja: „A község (merthogy 1996-os a verdikt) csatornával ellátott területén a csatornarendszer átadását követően 3 hónapon belül az ott lakók kötelesek rákötöni. Ezzel egy időben a Polgármesteri Hivatal kötelezi a lakókat a csatornadíj fizetésére, függetlenül a rákötés tényétől.”

Hozzáteszi ehhez még a levelet kiküldő aljegyző úr: „Kérem, szíveskedjék a csatornára való rákötés érdekében eljárni, ugyanis jelen értesítéssel egyidejűleg megtettem a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a csatornadíj folyó év júliusától számlázásra kerüljön.”

Na püff, mondom magamban, ez mostan világos beszéd, ezek nem kukoricáznak, lacafacáznak, kesztyűskeznek, láttam is már számos ilyet hollywoodi filmekben: bejött a két fekete napszemüveges, öltönyös, badis manus, és azt mondta a tulajnak, na ide a lövét, mert levágjuk a legszebb ujjaidat, kislfiám...

Már majdnem bele is törődtem, hogy fizetni fogok, mint a katonatiszt, ha volt bátorságom

elszabotálni a csatornára való rákötést, amikor csak mocorogni kezdett bennem valami rebelis gondolat: miért fizessek én a nagy semmiért, hisz egy pikoló szmötyi nem sok, de annyi sem megy ki tőlünk a csatornába? Na, mondók magamban, bemegyek én oda a Hivatalba, és keresztvizet leszedek, pellengérezek, embert ölök: ne nézzenek engem hülyének, demokrácia van, vagy mifene...

Néhány napra rá be is mentem a Hivatalba kezembem a pecsétes papírral. Akkor már persze nem voltam pellengéres hangulatban, illedelmesen lobogtattam meg az aljegyző úr előtt a papirost.

Kérdezni nem is kellett semmit, egyből tudta, miről van szó: jó néhány feldúlt sorstársam taposta már ki előttem idegességétől remegő lábbal a kérdés ösvényét.

– Sokan szóvá tették már, hogy jogszabályokba ütköző az előző képviselő-testület által hozott 1996-os köztisztasági rendelet ide vonatkozó része – mondja a jegyző úr. – Egy el nem végzett szolgáltatásért ugyanis nem lehet díjat szedni. Én nem tehettem mást: e rendelet alapján küldtem ki a leveleket. Megnyugtatom azonban önt, és az ügyben minden érintett vörösvári polgárt, hogy már kezdeményeztem e rendelet törvényességi felülvizsgálatát...

Nem akartam hinni a fülemnek, még sem lehet megnyerni egy csatát ilyen könnyen manapság egy valamirevaló hivatalban, ezért visszakerdeztem:

– Akkor most számláznak, vagy nem számláznak?

– Ne aggódjon, csak akkor fogunk számlát küldeni, ha rákötött a csatornára...

A demokráciában vetett hitem új bugyogással tört elő bennem e száakra. Polgártársaim, ti itt, a Bastille falainál, ez a levél csak ijesztgetés volt, így akarta elérni az Önkormányzat, hogy minél többen és gyorsabban rákössenek a már elkészült gerincezetre. Mert azt gondolták, hogy a pógár még belsőleg nem érzett rá a haladás szükségességére és a közösség eleme érdekére, köll egy kicsit hát ijesztgetni, szívatni... Mi, polgárok azonban rögtön felemlegettük a jogállamiságot, így a Hivatal kénytelen volt visszakozni. Miénk hát a győzelem... Menjünk szépen haza...

Otthon aztán nem lesz más dolgunk, mint várni a postást az újabb pecsétes papírral...

Fogarasy Attila

Kápolna utca, II/1-es ütem

Légoltalom

Június 3-án negyed 11-kor bementem a postára, hogy feladjak egy kisebb összeget. A hivatalban a tisztviselőkön kívül csak háromnégyen lehettünk. Hamar sorra kerültem, és már éppen be akartam adni a pénzesutalványt az ablakon, amikor néhány méterre a postahivataltól megszólalt a légoltalmi sziréna. Mozdulatom megállt a levegőben, de nemcsak én, mások is megmerevedtek néhány pillanatra. A balkáni háború kellős közepén voltunk. Az újságok címlapjait a bombázásokról és a kosovói tragédiáról szóló tudósítások uralták.

A sziréna idegtépő sikolya azonban hamarosan abbamaradt. – Biztosan csak gyakorlat volt, nagyon rövid ideig szólt – mondta valaki. Érezhető volt a megkönnyebbülés. A nap – mintha mi sem történt volna – folytatódott.

Én is befizettem a pénzt, és mentem a dolgozomra.

A Városháza előtti sziréna oszlopánál egy villanszerelőbe ütköztem, aki a kapcsolótáblával bajlódott.

Ugyancsak elcsodálkoztam:

– Én azt hittem, hogy ezt központilag irányítják. Csak megnyom valaki egy gombot a légoltalmi parancsnokságon, vagy tudom is én hol, és megszólalnak a szirénák...

– A csudát, ki kell jönni az oszlophoz, csak innen lehet megszólaltatni, ezt is, meg a sorompó után lévő is.

– De hát az innen legalább egy kilométer.

– Hát egy kicsit igrkezzeni kell...

– És ki ad utasítást a sziréna megszólaltatására?

– A polgármester, most is ő rendelte el, hogy próbáljuk ki a szirénákat, vajon működnek-e még.

– És ha nem érhető el éppen a polgármester? – akadémkoskodtam tovább.

– Passz – mondta a szerelő, és széttárta a karját...

Összegezve a megtudottakat, kicsit nyugtalanlanná váltam. A harmadik évezred küszöbén, az informatika és hírközlés ugrásszerű fejlődése idején, a számítógépek, az Internet, a mobiltelefonok korában ez a szirénásdi egy kicsit kőkorszakinak, túlhaladottnak tűnik.

Még jó, hogy légi veszély idején nem a kisbíró járja körbe a várost, és dobolja ki, hogy: „Gyűn az ellen, gyűn az ellen!” Akkor kapkodhatnánk csak igazán a fejünket, hogy: „Hun vannak azok a lopakodó bombázók?”

F. A.

Vörösvári „dizájncenter”

Fábrí Sándor dizájncenterébe illő az itt látható kép a Kápolna utcából. Olyan házról olvastam már a népmesékben, amelyiknek nem volt ablaka, és zsákban akarták behordani a világgósságot, de hogy ajtaja sem lett volna, olyanról még nem hallottam volt.

Ez a vakablakos, vakajtós „ház is meg nem is” – néhány méterre a Tájháztól – bizonyára felkelti majd külföldi vendégeink érdeklődését, akik a búcsúra érkeznek Vörösvárra.

Az önkormányzat szándéka persze érthető a ház ideiglenes megvakításával: így szeretnék elejét venni annak, hogy jogcím nélkül lakók költözzenek a rossz műszaki állapotú épületbe. (Legutóbb egy sokgyermekes roma család lakott itt albérlésben, s zajos életmódjuk, fémhulladékgyűjtő tevékenységük rendkívüli módon zavarta a környéken lakókat.) A félmegoldások azonban könnyen visszatetszést szülhetnek: akinek van otthona, annak csak az esztétikai érzékét bántja, akinek még ez az épület is jobb lakóhely lenne, mint amiben most lakik, az háborog.

Az idegenek meg csak nevetnek rajtunk: Ez aztán dizájn a javából! Made in Pilisvörösvár.

F. A.

Megérkeztek

VI. 6. **Zsolnai Zsolt**, Zsolnai Gábor és Stehli Zsuzsanna fia

VI. 13. **Paul Evelin**, Paul Zoltán és Botzheim Erika leánya

VI. 14. **Hau Kristóf**, Hau Zoltán és Förster Judit fia

VI. 15. **Hasenfratz Zsófia**, Hasenfratz László és Kovács Éva leánya

VI. 23. **Hámori Gábor**, Hámori László és Kővári Szilvia fia

VI. 24. **Pálos Renáta**, Pálos István és Borbély Angelika leánya

VI. 25. **Fetter Bálint**, Fetter József és Vigh Éva fia

VI. 26. **Halász András**, Halász András és Nagy Andrea fia

VII. 2. **Mátrahegyi Márk**, Mátrahegyi Gábor és Farkas Andrea fia

VII. 2. **Vas Kata**, Vas János és Kremper Zsuzsanna leánya

VII. 7. **Sárközi József**, Sárközi József és Nagy Ágnes fia

VII. 13. **Guttman Zsolt**, Gutmann Zsolt és Schubert Klára fia

Felhívjuk a Vörösvári Újság olvasóinak és hirdetőinek figyelmét, hogy a felelős szerkesztő halaszthatatlan ügyekben elérhető a következő telefonszámon is:

06-20-9948-733

Vörösvári Újság Berischwarer Zeitung

Pilisvörösvár Város Önkormányzatának közéleti havilapja

Felelős kiadó:

Botzheim István polgármester

Felelős szerkesztő:

Fogarasy Attila

Rovatszerkesztők:

Várhegyi Ferenc – sport

Temesvári Anna – kultúra, oktatás

A szerkesztőség címe:

2085 Pilisvörösvár, Szabadság út 21.

Tel./fax: 06-26-330-140.

E-mail: VorosvariUjsag@mail.maze.hu

Készült a Komp Kft. nyomdájában

(Solymár, Mátyás király út 7.

Tel.: 06-26-361-557, 06-30-9420-049).

Tördelés, tipográfia, nyomdai

előkészítés: Fogarasy Attila

ISSN 1417-6823

Megjelent 1100 példányban.

ELTÁVOZTAK

VI. 13. **Pálinger János**, Pálinger János és Moczár Ilona fia, 43 éves, Szt János u. 32.

VI. 17. **Huy Béla**, Huy Ferenc és Scheller Mária fia, 82 éves, Dózsa Gy. u. 22.

VI. 17. **Steckl Márton**, Karl Julianna férje, 73 éves, Bp., IV., Görgey u. 74.

VI. 18. **Iflinger Mária**, Hasenfratz István özvegye, 74 éves, Puskin u. 30.

VI. 24. **Eichenbrenner Katalin**, Wieszt Márton felesége, 56 éves, Dugonich u. 117.

VI. 25. **Hámori János**, Fetter Mária férje, 57 éves, Puskin u. 27.

VII. 1. **Pozsonyi Gyula**, Szerencsés Mária férje, 81 éves, Gesztenye u. 5.

Köszönjük, hogy az újságot árúsítják:

Photo Porst, Halmschlager élelmiszerboltok, Havas kiskereskedés, Hidasi vegyeskereskedés, hírlapárusok, Könyvesbolt, Krausz mezőgazdasági bolt, Liget ABC, Margit minimarket, Német Nemzetiségi Gimnázium, Pataki élelmiszerbolt, Sebesfi bolt, Sikari gyógyszerár, SPAR áruház, Szintai papírbolt, Sztinka és Mirk élelmiszerbolt, Városi Könyvtár, Vízöntő gyógyszerár, Zöldcsibe vegyesbolt

Tudja-e? Magánorvosi rendelés!

- baleseti sebészet
- sebészet
- sportorvosi betegellátás

Dr. Kozlovsky Miklós

Kedd, csütörtök 17⁰⁰-19⁰⁰

- gyermekgyógyászat
- gyermek-szívbelgyógyászat

Dr. Ács Éva

Kedd, csütörtök 14³⁰-16³⁰

Hívjon, segítünk!

06-20-9413-786

Pilisvörösvár, Szakrendelő

06-26-330-422

HIRDESSEN A VÖRÖSVÁRI ÚJSÁGBAN!

Hirdetési díjaink:

1/1 oldal:	25 000 Ft
1/2 oldal:	12 500 Ft
1/4 oldal:	6250 Ft
1/8 oldal:	3125 Ft
1/16 oldal:	1560 Ft

(Az árak áfával együtt értendők!)

FONTOS VÖRÖSVÁRI TELEFONSZÁMOK

Rendőrség:	330-330; 330-130
Tűzoltóság:	330-058
Mentők:	330-188; 330-360
Éjszakai ügyelet:	330-360
Elmű:	330-166; 330-103; 330-327
Vízművek:	330-053; 330-412
Polgármesteri Hivatal:	330-277; 332-254

ZAKEUS ÉTTEREM
(A Pázmány Péter Katolikus
Egyetem területén)
Piliscsaba, Egyetem u. 1.

Kirándulás!

Megnézheti az ország legkülönlegesebb, döntött kupolás
Makovecz-épületét, több más különleges épülettel együtt.

„Jókai és kora” gasztronómiai napok

Augusztus 20-21-22.

Korabeli ételek, italok, desszertek

Esküvők étterme!

Szálláslehetőség.

Állófogadások vagy ültetett rendezvények.

Különleges belső tér. Szerény árak.

Védett parkoló. Saját vonat- és buszmegálló.

Nyitva: mindennap

**Asztalfoglalás: a 26/375-147-es
vagy a 30/9920-349-es telefonszámon**

Megnyílt bevezető árakkal, nagy árukészlettel!

VASANYAGOK KIS- ÉS NAGYKERESKEDÉSE

Solymár (Szarvas), Bécsi út 39.

Betonacélok, zártszelvények, csövek, I-, U-, T-acélok, szög-
acélok, laposacélok, kör- és négyzetacélok, hegesztett hálók,
durva és finomlemezek, huzalok nagy választékban. Készleten
nem lévő anyagok szállítása 24 órán belül központi telepünkről.

Engedmények a kiskereskedelmi árból:

50 000 Ft felett **5 %** – 200 000 Ft felett **8 %**.

Felhasználóknak mennyiségűtől függetlenül: **5 %**.

Viszonteladókknak: **nagyker ár.**

HÁZHOZZÁLLÍTÁST VÁLLALUNK!

Nyitva tartás: H-P 7⁰⁰-16⁰⁰, szombat 7⁰⁰-12⁰⁰

Tel./fax.: 06-26-363-900, 06-20-9563-900

SPRANZ SÉRVKÖTŐK ÉS FŰZŐK

Az egyedi méretre készített kiváló német
SPRANZ sérvkötőink tökéletes védelmet nyúj-
tanak lágyék-, here-, hasfal- és köldöksérvek
esetén!

Méretre rendelhető: (orvosi rendelvényre is)
**Pilisborosjenőn időpont-egyeztetéssel és
Budapesten:**

I. ker., Fő utca 12. Vízvárosi Patika

II. ker. Margit krt. 38. Margit-MED Üzlet

Kérje ingyenes prospektusunkat!

Spranz Kft. 2097 Pilisborosjenő, Fő út 3. Tel.: (26) 336-122

KEDVES SZÜLŐK!

Fontos önöknek gyermekük egészsége?

A Magyar Rádió Rt. Hűvösvölgy legszebb részén üzemelő
Napköziotthonos Óvodája (1021 Budapest, Völgy u. 1-3.)
felvételt hirdet 3-6 éves gyermekek részére. Az óriási igény
miatt 1999 szeptemberétől **minicsoport** beindítását tervez-
zük 2 és 1/2 éves kortól.

Csodálatos őspark, tiszta erdei levegő! Mottó: sok mozgás,
egészséges életmódra nevelés, környezetvédelem,
madáróvoda – ornitológus közreműködésével. Fakultatív pro-
gramok: minitenisz, zenés torna.

Saját konyha gondoskodik a gyermekek étkeztetéséről.

Közlekedés: külön autóbusszal. Útvonal: Pollack Mihály tér
– Szabadság tér – Moszkva tér – Óvoda.

Önköltségi díj: 26 000 Ft/hó + étkezési díj.

További információk az óvodában. Tel.: 394-3815; 394-3858.

Informatikai főiskola Pilisvörösváron

**Informatikus mérnök akarsz lenni?
Szeretnél felvételi nélkül bekerülni
egy főiskolára?**

**Jelentkezz a Gábor Dénes Főiskola
pilisvörösvári tagozatára!**

A Gábor Dénes Főiskola az 1999/2000-es tanévre
felvételt hirdet Pilisvörösvári Konzultációs Központjába
a következő feltételek mellett:

- * A főiskolán államilag elismert diplomát szerezhet mindenki,
aki a vizsgakövetelményeknek eleget tesz.
- * A képzés helyileg Pilisvörösváron történik, olyan időpontok-
ban (pl. szombaton), hogy a tantárgyi követelményeknek a
hallgatók munkavégzés mellett is eleget tehetnek.
- * Az oktatás költségtérítéses, félévente 92 000 Ft. Ez magába
foglalja a teljes tananyag (könyvek, videótananyag stb.) és az
oktatás összes díját. (A befizetett összeg 30 %-a a személyi
jövedelemadóból levonható.)

További felvilágosítás:

Budainé Hamar Gizella – hétköznap 9-15h-ig: 250-6022,

mindennap 8-10h-ig és 19-21-ig: 06-20-9336-028;

vagy *Fürész Tiborné* – mindennap: 230-4376;

vagy *Faragó Zoltánné* – hétköznap: 203-0304

Grüß aus Werischwar

